

ΕΤΟΣ Ι΄.

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ιθ'

Συνδρομή ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου. Ἐκτός ἔτους καὶ εἰνὲ ἑτήσιον — Γραφεῖον Ἀθῶν. Ἐπι τῆς ἑσπ. Πανεπιστημίου 39.

20 Ἰανουαρίου 1885

ΔΡΑΜΑ

ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΥ ΒΙΟΥ.

Α΄

Ἀρχόμεθα καὶ τελευτῶμεν δι' ἐνὸς τύπου, ὅς-
τις ἐξέχει ἐν τῇ ἀφηγήσει ταύτῃ. Ὑπάρχουσι
πιθανῶς ἀλλαχοῦ πολλοὶ τοιοῦτοι. Δὲν θὰ ἀμφι-
σβητήσω τοῦτο, οὐδ' ὑπῆρξα ὁ μόνος θνητός,
ὅστις συνήντησα αὐτῷ. Ὁ κόσμος εἶνε μέγας καὶ
οἱ τύποι ἀτελεύτητοι. Ἄλλ' ἐν τῇ Ἀνατολῇ
ἐξάπαντος εἶνε φαινόμενον καὶ σήμερον ἀκόμη
σπάνιον, σπανιώτερον καὶ τοῦ κομήτου, καὶ ὡς
τοιοῦτον προξενεῖ ἐντύπωσιν. Αἱ περιστάσεις ἄλ-
λως ὑφ' ἃς παρουσιάζεται ὁ τύπος, τὸ πλαίσιον,
τὸ ὁποῖον περιέβαλλεν αὐτόν, ὁ κόσμος, ἐν ᾧ
συνεστρέφετο, δὲν ἦσαν ὀλίγον καταλλήλοι ἵνα
ἐφελεκώσωσι τὸ βλέμμα. Δὲν λέγω δὲ τὸ συμπα-
θὲς βλέμμα, διότι προφανῶς δὲν ἐπῆτει τὴν συμ-
πάθειαν.

Ἦτο γυνὴ καὶ εἴμεθα ἐν τῇ θαλάσῃ.

Ὑποθέσατε ὅτι ταξειδεύετε ἐν τῷ Αἰγαίῳ με-
ταξὺ Θεσσαλονίκης καὶ Κωνσταντινουπόλεως.
Ἡ Θεσσαλονίκη εἶνε ἀναντιρρήτως μία τῶν πα-
ραδοξοτέρων ἱστορικῶν πόλεων. Ἀφανῆς ἐν τῇ
ἀρχαιότητι ἀναφαίνεται μετὰ τῶν Ῥωμαίων καὶ
λαμβάνει βαθμηδὸν τὸν τίτλον τῆς Μακεδони-
κῆς πρωτεύουσας, τὸν ὁποῖον κιβδηλεύει παρα-
χρημα διὰ τοῦ συναικισμού τῶν Ἰουδαίων. Εἶνε
ἡ πόλις τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Σαύλου, ἀλλάσσου-
σα κατὰ αἰῶνα πρόσωπον καὶ πνεῦμα, ἀλλὰ μὴ
ἀλλάσσουσα φανατισμόν. Ἀνατολικὴ βεβαίως,
ἀλλ' ὑπεκφεύγουσα καὶ τὸν ἐξανατολισμόν διὰ
σημιατικῆς ταχυδακτυλοουργίας, ἀναπνέουσα ἤδη
δι' ὄλων αὐτῆς τῶν πόρων τὸν εὐρωπαϊσμόν,
ἀλλ' ἀντιδιδούσα πάλιν βαρβαρικὰς ἀναθυμιά-
σεις. Ἑβραϊκὴ βεβαίως, ἀλλ' ὅπου κατοικοῦσι
Σαμαρεῖται, ἑλληνικὴ ἐξάπαντος, ἀλλ' ὅπου
κατοικοῦσι Μακεδόνες, καὶ τουρκικὴ ἀναντιρρή-
τως μέχρι τελευταίας ἐφευρέσεώς· ἐν σύμφυρμα
χρωμάτων, ἐν ᾧ δὲν διακρίνει τις τὸ ἐπικρατέστε-
ρον, ἀλλ' ἕκαστον εἰς στιγμάς τινας ἀναφαίνε-
ται ἐπικρατέστατον. «Εἴμεθα ἡμεῖς οἱ Ἑβραῖοι,
ἡ ὕλη καὶ ἡ δύναμις!» λέγουσιν οἱ μὲν. «Εἴ-
μεθα ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες, οἱ Μακεδόνες, ἐν τῇ πρω-
τενοῦσῃ μας», λέγουσιν οἱ δέ. «Ἄλλ' εἴμεθα

ἡμεῖς οἱ κύριοι», λέγουσιν οἱ Τούρκοι τέλος, καὶ
εἰς τὸν παροξυσμόν αὐτῶν στραγγαλίζουσι δύο
προξένους. Πῶς; δύο προξένους; Δύο εὐρωπαϊκὰς
ἐν Ἀνατολῇ θεότητας, αἵτινες κατῆλθον εἰς τὸν
ταπεινὸν τοῦτον κόσμον τῆς Θεσσαλονίκης ἵνα
λατρεύονται ὑπὸ τοῦ χυδαίου πλήθους καὶ τῶν
χυδαιοτέρων κυρίων του. Καὶ ἰδοὺ τότε ἀνα-
φαίνεται ὁ σιωπηλὸς Φραγκομαχαλᾶς καὶ ὄπι-
σθεν αὐτοῦ μία Εὐρώπη, ἣτις ἐκφωνεῖ ἐν δόγμα
καὶ ἐξαρθροῦνται δέκα βέβηλοι καὶ εἰς μωρὸς
πασσᾶς παραπέμπεται εἰς τὴν φυλακὴν ἵνα δι-
δαχθῇ τὰ διεθνῆ κηθήκοντα, καὶ ὁ Φραγκομα-
χαλᾶς λαμβάνει τὴν μορφήν χρυσῆς δαμάλεως,
πρὸς ἣν ἔρχονται νὰ καταθέσωσι τὰ ἐνώτια καὶ
τὰ ψέλλια αὐτῶν Ἰσραηλίται καὶ Ἰσμαηλίται...

Ἄλλ' εἴμεθα ἐν τῷ πελάγει, ἀνήχθημεν ἤδη
ἐκ Θεσσαλονίκης. Τὸ ἀτμόπλοιο ἡμῶν εἶνε πλοῖον
γαλλικὸν πλέον ἐν τῷ Θρακιῷ πελάγει, ὡ-
ραῖον ἀτμόπλοιο καὶ μέγα, οὐ ἡ τροπὴ βαίνει
μέχρι τῆς ἀβύσσου, ἣτις ὑποδέχεται αὐτὴν δυσ-
τυχῶς τεταραγμένη, καὶ ὁ ἰστός μέχρι τῶν νε-
φῶν, ἀτινα στροφοδινοῦνται ἀπειλητικὰ ἐπὶ τῆς
κορυφῆς αὐτοῦ. Τὸ κατὰστρομα εἶνε κατεσπαρ-
μένον ὑπὸ Τούρκων ἀποστράτων, οἵτινες λαβόντες
τὴν ἀφασιν αὐτῶν ἐκ Βιτωλίων ἐπιστρέφουσιν εἰς
τὰς πατρίδας των. Εἰς ὅμιλος αὐτῶν συσπειροῦ-
ται ἐνταῦθα περὶ ἕνα παραξέοντα διὰ τῶν δα-
κτύλων τὸ ταιβοῦρι του, ἄλλος ἐκεῖ διαλέγον-
ται ἡσύχως περὶ τῶν ἡμερῶν ἃς ἔχουσι νὰ
διατρέξωσι περὶ ἕως οὐ φθάσωσιν εἰς τὴν γενέθλιον
πατρίδα, ἐξῆντα λεπτὰ σιτηρέσιον καὶ ὀκτὼ ἡ
δέκα—ὥρας δρόμον τὴν ἡμέραν καὶ τὸ ὄλον τοῦ
δρόμου δεκαεπτὰ, δεκαοκτὼ καὶ δεκαεννέα καὶ
εἴκοσι τοιοῦτων ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ λιμένος εἰς τὸν
ὁποῖον θὰ ριφθῶσιν ἔξω. Ἄλλοι ρυκανίζουσι σιω-
πηλοὶ καὶ σοβαροὶ τεμάχιον ἄρτου, ψωμί τοῦ
Παδισάχ—τὸ μόνον σιτηρέσιον ὅπερ ἔλαβον διὰ
τὸν πλοῦν.

Δὲν ἔχουσιν ἢ μόνα τὰ ὁποῖα φέρουσι καὶ τὰ
ὁποῖα ἔφερον καὶ τὰ ὁποῖα θὰ φέρωσιν ἐνδύματα
μέσης ἐποχῆς, ἀλλὰ παρελθούσης ἐποχῆς βεβαίως
καὶ ὁ χειμῶν ἤδη ἐπὶ θύραις. Τὸ μόνον σκεῦος
πολυτελείας αὐτῶν εἶνε ἡ ράβδος. Ἐκαστος
φέρει τὴν ράβδον αὐτοῦ κοπέισαν εἰς τὰ δάση
τῆς Μακεδονίας· θὰ ἔχη αὐτὴν παρήγορον συνο-
δοιπόρον μέχρι τῆς ἐστίας του καὶ μίαν ἡμέραν

θά εἶνε αὐτὴ εὐλαβὴς ἀνάμνησις τῶν τέκνων του. «Ὁ πατὴρ ἔφερε τὴν ράβδον ἀπ' ἐκεῖ μακρὰν, ἀπὸ τὰ Βιτώλια — ἐνὸς μηνὸς δρόμον». Τὰ τέκνα πιθανῶς δὲν θὰ ἔχωσι τὸ εὐτύχημα νὰ κόψωσι ράβδους ἀπὸ τῶν αὐτῶν δασῶν καὶ δὲν θὰ εἶνε διὰ τοῦτο μᾶλλον δυστυχῆ. Τίς θὰ κόψῃ ἀντ' αὐτῶν; Ἀγνοῶ τῇ ἀληθείᾳ καὶ δὲν θέλω νὰ γείνω μάντις οὔτε χάριν τοῦ πατρός μου. Ἄλλ' ὅπως ἐπανελέθωμεν εἰς τοὺς ταξιδεύοντας προγόνους τῶν μελλόντων ἐκείνων ἀπογόνων τῆς Ἀνατολῆς, εἶνε χίλιοι καὶ διακόσιοι ὅλοι ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ. Ἡ ἀποθήκη κάτω πλήρης στρατιωτῶν καὶ ἀραβοσίτου, τὸ κατάστρωμα πλήρες στρατιωτῶν καὶ κάλων καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα πλήρης νεφῶν. Ὁ ἄνεμος ὅστις ἤρμευε ἐν τῷ λιμένι, ἡ βροχὴ ἣτις ἦτο εἰς τὰς προβλέψεις τοῦ Καζαμίου μόνον, συνεφώνησαν ἐν τῇ θαλάσῃ νὰ ἐπιχειρήσωσι τὴν τελευταίαν ἐφοδὸν κατὰ τῶν πτωχῶν στρατιωτῶν, οἵτινες ἐδέχοντο τὰς βολὰς αὐτῶν μετ' ἀπαθείας ὅσης καὶ πίστεως εἰς τὸ πεπρωμένον ἐδέχοντο τὰς ἐχθρῆκὰς βολὰς κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον, ὀλίγα μύλις ἀντιτάσσοντες ἐφ' οὐδὲν ἀποφασίζοντες ἐπὶ τῇ ἀποφασίᾳ αὐτῆς τοῦ καταστρώματος. Ὀλίγοι τινὲς ἔτι μετ' ἀγερῶν περιτετυλιγμένοι εἰς τὰς κάππας τῶν περιφρονητικῶς προσβλέποντες εἰς τὸ στρατολογικὸν ἐκείνου κρᾶμα τοῦ ὁποίου ἐφρόντιζον ὑπερῆφανως νὰ ἐπιδεικνύωσιν ὅτι δὲν ἀποτελοῦσι μέρος, συνεπλήρουν τὸ πανόραμα τοῦ καταστρώματος. Εἰς Δερβίσης εἰς Ἰωαννῶν δὲν ἦτο εὐχαριστημένος ἐκ τοῦ θεάματος αὐτοῦ.

— Εἶνε ρυπαροί, ἐχάλασαν τὴν πίστιν. Δὲν εἶνε ὅλοι καθαροὶ Ὁθωμανοί. Ἔχει Ἀραβας, ἔχει Κούρδους, ἔχει Ἀθιγγανούς μεταξύ αὐτῶν.

— Ἄλλ' αὐτοὶ δὲν εἶνε μουσουλμάνοι;

— Ναί, ἀλλ' οἱ Ἀθιγγανοί! Καὶ λέγων ταῦτα περιέβλεπε κύκλῳ ζωηρῶς.

Ἄλλ' ὁ ἀγαθὸς Δερβίσης δὲν ἦτο προφανῶς τὸσον μουσουλμάνος ὥστε Δερβίσης μόνον, ἦτο μᾶλλον Ἀλβανός, καὶ ἐν παρόδῳ μόνον, ὅπως εἶνε σύμφωνος μὲ τὸ σχῆμα του, εἰδείκνε καὶ ἐνδιαφέρον τι διὰ τὴν καθαρότητα τῆς μουσουλμανικῆς θρησκείας.

Ἄλλὰ τὸ κατάστρωμα ὅπως ἴσως παρεῖχεν ἐν τι θεάμα. Ἐν τῇ πρώτῃ θέσει ὅμως τὸ θέαμα ὅλον ἀπετέλει ἡ ἐπιπλοῖσις, μίαν χονδρὴν ὑπὲρ τρια, ἣτις ἐχρησίμευεν ἰκανῶς ὡς ἀντίτροπον τοῦ κυλινδρῆματος τοῦ πλοίου, καὶ περιπλέον εἰς Ἐβραῖος, ὅστις διεθλὼν ἐκ Βιέννης καὶ ἐκ Παρισίων ἄλλοτε, ἐπίστευεν ὅτι ἠδύνατο νὰ λάβῃ καὶ τοὺς τρόπους ἐνὸς Χίρς, καὶ εἰς Γάλλος, ὅστις εὐρεθεὶς ἄνευ λόγου ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἀπῆρχετο ἤδη ἐπίσης ἄνευ λόγου εἰς Κωνσταντινούπολιν. Τοῦτο ὅμως δὲν ἐκόλυεν αὐτὸν νὰ εἶνε ἀγαθός, φαιδρός, εὐθυμὸς καὶ χαριέστατος. Ἡ δευτέρα

θέσις εἶχε τὸ προνόμιον νὰ ἔχῃ τοὺς ἀξιωματικούς τῶν ἀποστράτων, οἵτινες οὐδ' ὅπως διεφέρον ἐκείνων ἢ κατὰ τὴν θέσιν καὶ τὸ ἔνδυμα, ὀλίγον δὲ καὶ κατὰ τὴν σοβαρότητα τοῦ σχήματος, ὁ εἰς ἀρχαίος λοχαγός, λαβὼν τοὺς βαθμοὺς ἐπὶ τοῦ πεδίου τῶν μαχῶν, ἀγαθὸς καὶ τραχὺς στρατιωτικὸς καὶ Ἀνατολίτης, ὁ δεύτερος νεώτερος ὁφείλων τοὺς βαθμοὺς αὐτοῦ εἰς εὐνοίαν, ἐφ' ᾧ καὶ ἐπαίρομενος, καὶ ὁ τρίτος προῖον τῆς γραφειοκρατίας, γινώσκων ἀνάγνωσιν καὶ γραφῆν.

Ἐν τῷ ἁμορρῦθμῳ τούτῳ κόσμῳ ὁ κυβερνήτης Γάλλος ἀρχαίος ναυτικός, ἀγαθὸς μᾶλλον ἢ κακός, ἀλλὰ προσποιούμενος τὸν κακὸν μᾶλλον ἢ τὸν ἀγαθόν, ἐκυβέρνησε ἀκόπως διὰ μιᾶς λέξεως, μιᾶς χειρονομίας, ἐνὸς νεύματος, ἐνὸς τίποτε· οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ τὸ πλήρωμα ἐκυβερνῶντο εὐθυμοὶ ὡς Γάλλοι καὶ ναυτικοὶ μιᾶς δημοκρατίας. Οὐδὲν παράπονον ἄλλως ἐπρόκειτο ν' ἀκουσθῆ, οὐδεμίαν ἀπαίτησιν νὰ διατυπωθῆ ἐκ μέρους τῶν ἐπιβατῶν. Τὸ εἶπεν ὁ καπετάνιος — τὸ εἶπεν ὁ Θεός: τοῦτο ἔρκει νὰ καταπραυῖν πᾶσαν ἀνησυχίαν τῶν ἀποστράτων Ἀνατολιτῶν, καίτοι ἡ γνῶσιν πράγματι τίς ἐστίν καὶ τί ἐστίν ὁ καπετάνιος οὗτος.

Β'

Τὸ ἀτμόπλοιο ἐβγαίνει οὕτως ἡρεμῶν ἐντός, κτυποῦν ἐξω τὰ κύματα διὰ τῆς πύρας καὶ κυλινδρῶμενον ἅμα περιστροφικῶς, ἡ βροχὴ ἐφέκαζεν ἐκ διαλειμμάτων σφοδρότερα ἢ ἀπαλωτέρα καὶ ὁ ἄνεμος ἐσύριζεν ἐπὶ ἀνιόντων καὶ κατιόντων τόνων διαπεραστῶς ἄνευ διαλειμμάτων.

Καθ' ἣν ὥραν ἦδη τὸ ἀτμόπλοιο ἤρε τὴν ἄγκυραν ἐκ τοῦ λιμένος, γυνὴ τις ἐφάνετο προσηρισμένη ἐπὶ τῆς ἐξοχῆς τοῦ καταστρώματος, ὡρᾶ τὸ πρόσωπον, ἐμβριθὴς μᾶλλον τὴν ἐκφρασιν, οὐχὶ πλέον πλαστικῶς ὡραία, ἀλλ' ἣτις ὑπῆρξε προφανῶς τοιαύτη, οὐχὶ πρὸ δεκαετηρίδος, ἦδη δὲ ἐγκαρτερούσα μᾶλλον ὡσεὶ ἔλαβε τὴν ἀπόφασίν της ἐν τῷ βῆθι, ἀλλ' ἔχουσα τὴν ἐκφρασιν τῆς μορφῆς εὐφυῆ πάντοτε καὶ σπιθηρίζουσαν καὶ τῆς εὐφυίας ἀποζημιούσης τὴν οἰχομένην ὡραιότητα. Τὸ ἔνδυμα καὶ τὸ κάλυμμα αὐτῆς, λιτὸν καὶ ἀπερίττον, ἐμαρτύρουν ἀδιαφορίαν μᾶλλον περὶ τὸν καλλωπισμὸν ἢ ἀπορίαν, καὶ ὅτι ἡ κυριώτερα διανοητικὴ της ἐνασχόλησις δὲν ἦτο ἡ ἐπιτήδευσις τῆς περιβολῆς. Ἐν τῇ ἀρρενωπῇ αὐτῆς στάσει καὶ μετὰ τοῦ βαθύος βλέμματος τὸ ὁποῖον περιέφερον ἐπὶ τῶν ἐπιβαινόντων τοῦ ἀτμοπλοίου στρατιωτῶν εἰδείκνυεν ὅτι ἐγίνωσκε τὸν κόσμον πλέον ἢ ὅσον ὁ κόσμος ἐγίνωσκεν αὐτήν. Συνήθως οἱ στρατιωτικοὶ δὲν εἶνε τὸσον ἐνάρετοι καὶ χριστιανικοὶ, καὶ οἱ Γούρκοι στρατιωτικοὶ οὐδὲ ὅπως χριστιανικοὶ βεβαίως, ἀλλ' ἦσαν ἀγαθοὶ Ἀνατολίται καὶ παρήρχοντο ἐμπροσθεν αὐτῆς μετ' εὐλαβείας ἢ ἐνέπνεεν ὁ ἐξω-

τερικὸς χαρακτήρ καὶ ἡ διαλάμπουσα ἐκ τούτου ἐσωτερικῆ αὐτῆς ὑπεροχὴ. Ὅλοι προσέβλεψαν αὐτὴν καὶ οὐδεὶς ἐσκανδαλίσθη νὰ παρεκτραπῆ εἰς χυδαῖον παροφθαλμισμὸν. Ἡ παρέλασις ἐγένετο, ἡ νύξ ἐπλήθη τέλος, καὶ ὅστις δ' ἴσως ἐσκέφθη περὶ τῆς ἐπιβατρίας, ἂν μὲν ἦτο ἐπιβάτης Ἀθέσεως, θὰ ὑπέθεσεν ὅτι αὐτὴ ἦτο ἐν τῇ δευτέρᾳ, οἱ δὲ τῆς δευτέρας ἐν τῇ πρώτῃ.

Ἡ νύξ διήλθε ψυχροτάτη, οἱ πλεῖστοι τῶν στρατιωτῶν ἐξηγέρθησαν τὴν προῖαν μὲ τὰ μέλη πετηγότα καὶ τὸ στρατόπεδον ἐν μέσῃ θαλάσῃ. Ἡ γυνὴ οὐδαμῶς ἐφάνη. Βεβαίως φάντασμα δὲν ἦτο, ὁ πλοίαρχος παρετήρησεν αὐτὴν ἀφ' ἐσπέρας, ὁ ὑποπλοίαρχος ἐπίσης. Ἐρώτησαν ἀλλήλους: Ποῦ ἦτο ἡ γυνὴ ἐκείνη;

— Δὲν εἶνε εἰς τὴν πρώτῃν θέσιν.

— Δὲν εἶνε καὶ εἰς τὴν δευτέραν.

— Ἀλλὰ τότε θὰ εἶνε εἰς τὸ κατάστρωμα.

Ὁ πλοίαρχος εἰδὼς τὰ χεῖλη, ἀπεχρέμθη ἀπαξ, ἔλαβεν ἐκφρασιν σοβαρότητος, ἐθύθισε βιαίως τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκια καὶ ἤρξατο περιπατῶν καὶ ἀνερευγῶν διὰ τοῦ βλέμματος. Ἡδη ἀνεκάλυψεν αὐτὴν ἐν τῇ πρῶμῃ παρὰ τὸ πηδάλιον, κερωσμένην ἐντὸς μαλλίνου χονδρῶν σκεπάσματος καὶ γευομένην τοῦ λιτοῦ γεύματος ἄρτου, τυροῦ καὶ ὀπωρῶν, ὅπερ ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς, σοβαρὰν ἄλλως, σκυθρωπὴν καὶ μηδὲ τὸ ἐλάχιστον δεικνύουσαν ὕφος παραπόνου. Ὁ πλοίαρχος τὴν ἐπλησίασε.

— Τρώγετε, Κυρία;

— Συγγνώμην, Κύριε, τί ἀγαπᾶτε;

— Εἶμαι ὁ πλοίαρχος καὶ ἤθελον νὰ σᾶς ἐρωτήσω πῶς ἐπεράσατε τὴν νύκτα;

— Πολὺ κακῶς, κύριε πλοίαρχε, ἀφοῦ ὁ καιρὸς ἦτο κακίστος.

— Καὶ διατί δὲν ἐπῆρατε θέσιν;

— Τοῦτο, νομίζω, εἶνε ἰδικόν μου ἔργον,

— Καὶ διατί τοῦλάχιστον δὲν ἐζήτησατε νὰ σᾶς δώσω ἐγώ;

— Ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶνε ἰδικόν μου ἔργον· μοι λατᾶτα δύναμαι νὰ σᾶς εὐχαριστήσω διὰ τὴν καλὴν σας διάθεσιν.

— Συγγνώμην, εἶθε Γερμανίς, κυρία;

— Ὅχι, κύριε, εἶμαι Ρωσὶς καὶ κόρη ἀρχαίου ἀξιωματικοῦ.

Ὁ πλοίαρχος ἐσιώπησε καὶ ἐφάνη συλλογίζομενος καθ' ἑαυτὸν, ἔκαμιν ὑπόκλισιν καὶ συνάμα παραίτησιν τοῦ διαλόγου αὐτοῦ, ὅστις ὑπῆρξεν ἀτυχής. Προφανῶς δὲν ἦτο ὁ ἄνθρωπος, ὅστις θὰ ἐπεβάλλετο αὐτῇ ἔστω καὶ διὰ φιλανθρωπικῆς προαιρέσεως. Ἐκυβέρνησε τὸ πᾶν ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ, ἀλλὰ δὲν ἐμελλε νὰ κυβερνήσῃ καὶ τὸν ψυχολογικὸν ἐκείνου ἄνθρωπον. Ὁ καλὸς Ἐβραῖος τῆς πρώτης θέσεως, ἐγκεκρωδυλημένος εἰς αἰσύραν, μὲ τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκια, τὸ πονηρὸν καὶ εὐχαριστημένον βλέμμα μεσίτου ὑψηλῆς περιωπῆς,

καὶ τὸ ὕφος μέλλοντος ἑκατομμυριούχου, μάρτυς ἄφρονος καὶ οἰονεὶ περιφρονητικὸς τοῦ διαλόγου τούτου, εἰς τὸ ἄκουσμα ὅτι ἡ γυνὴ ἦτο Ρωσὶς, ἠσθάνθη νευρικὸν σπασμὸν. Ἦτο Ρωσὶς λοιπὸν ἡ σοβαρὰ αὐτὴ κυρία τοῦ καταστρώματος, ἐκ τοῦ γένους ἐκείνου, οἵτινες εἰς τὴν ἐκρηξίν τῶν ἀνθρωποφάγων ὀρέξεων αὐτῶν, τρώγουσιν ὅμοιους Σημίτας. Βεβαίως ὡς διεθλὼν ἐκ Βιέννης καὶ Γερμανίας θὰ ἤκουσε καὶ περὶ ρωσικοῦ ἀντισημιτισμοῦ. Προφανῶς ἡ μεσική αὐτοῦ ἐπαρσις εἶχεν ἀφοπλισθῆ, ἀπώλεσε τὴν ἠθικὴν αὐτοῦ ἰσορροπίαν καὶ δὲν ἠδύνατο πλέον οὔτε νὰ καταφρονήσῃ τὴν γυναῖκα ἀλλ' οὔτε ν' ἀντικρούσῃ καὶ τὸ βλέμμα της. Μόνον εἰς τὸν ἐρωτήσαντα πλησίον αὐτοῦ Τοῦρκο ὑπαξιωματικὸν ἐζήτησεν ὅτι ἡ γυνὴ αὐτὴ εἶνε «Μοσκὸβ καρησὴ» καὶ αἱ λέξεις «Μοσκὸβ καρησὴ» ματαδοθεῖσαι ἠλεκτρικῶς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, εἴλκυσαν τὰ βλέμματα πρὸς αὐτὴν μετὰ διπλασιασθείσης εὐλαβείας, ἐνῶ αὐτὴ ἠγνῶει τὸν λόγον τῆς τοιαύτης προσοχῆς, ἀλλ' οὐδὲ ἐφρόντιζε νὰ μάθῃ.

— «Μοσκὸβ καρησὴ, χά!» εἶπεν εἰς παλαιῖμαχος ὑπαξιωματικός, ὅστις ἐφάνετο γινώσκων πλεότερα τῶν ἄλλων ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου· ὑπάρχουν καὶ ὡραῖαι, ναί, ξανθαί, λευκαί, ὁρσεραὶ ὡς κρύσταλλος, ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ γενναῖαι μάλιστα! »

Προφανῶς αὐτὴ δὲν ἠδύνατο, ὅπως εἶχεν ἦδη, ἄνευ ἀντιρρήσεων νὰ καταλεχθῆ εἰς τὰς πρώτας, ἀνῆκε λοιπὸν εἰς τὰς δευτέρας. Οὕτως ἡ κοινὴ γνώμη ἐσηματίσθη περὶ αὐτῆς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Ρωσὶς ἐγερθεῖσα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐστήριξε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ χείλους τοῦ σκάφους καὶ διηύθυνε βλέμματα ἀόριστα πρὸς τὴν θάλασσαν. Ὁ κόσμος τοῦ ἀτμοπλοίου ἐδινεῖτο κύκλῳ ἀδιάφορος δι' αὐτὴν πλέον. Εἶχεν ἐξοφλήσει ἤδη πρὸς αὐτὸν δι' ὀλίγων λέξεων. Ἄλλ' ὑπελείπετο ὁ Γάλλος ἔτι. Εἶχεν ἰδεῖ μακρόθεν τοὺς ἄλλους ὁμιλοῦντας, ἀλλὰ δὲν ἔλαβεν ἐνδιαφέρον. Δὲν ἔφερον αὐτὸς τὸν λόγον. Ἦδη ἔχων τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τῆς ὀσφύος, ἵστατο αὐταρέσκως διευθετῶν ἐπιμελῶς διὰ τῆς δεξιᾶς τὸν μύστακα ὡσεὶ ἠσχολεῖτο εἰς σοβαρὸν τι καθήκον, ὅπερ ὅμως δὲν ἐδυσκολεύετο νὰ διακόψῃ ἔστιν ὅτε, ὅτε μὲν ἵνα ρίψῃ βλέμμα ἐπιπόλαιον εἰς τὰ περιστοιχοῦντα ἀντικείμενα, ὅτε δὲ ἵνα προσποιηθῆ δι' ἡμέμου θροῦ τῶν χείλεων ἡχοῦν τινὰ τοῦ τελευταίου κωμειδουλλίου ὅπερ ἤκουσεν. Εἰς τὰ ἄσκοπα ἐν τούτοις βήματα αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐπλησίασε καὶ τὴν γυναῖκα.

— Τί κακὸς καιρὸς, δι' ὄνομα Θεοῦ! εἶπεν αἴφνης μετὰ ζωηρότητος, ὡς ἔχων ἀνάγκην νὰ συνάψῃ ὁμιλίαν πρὸς τινὰ καὶ εὐθὺς ἀποστρεφόμενος πρὸς τὴν γυναῖκα: «Μήπως παρκατηρεῖτε αὐτό, Κυρία; »

— Φυσικῶς καὶ ἔχομεν τόσον πλοῦν ἀκόμη μέχρι Κωνσταντινουπόλεως! ἀπήντησεν ἐκείνη περιλύτως.

— Ναί, ἀλλὰ μὲ τὸ νὰ βλέπῃ κανεὶς τὴν θάλασσαν, ὁ καιρὸς, Κυρία μου, δὲν διορθόνηται. Ὅχι βέβαια, νὰ, ἔτσι θὰ κακοπεράσωμεν!

Ἡ Ῥωσὶς ἐξηφάνθη. Προφανῶς ὁ διαλεγόμενος αὐτῇ ἦτο ἀντιθέτου χαρακτῆρος, ἀλλὰ τῆς αὐτῆς δυνάμεως. Εἰς τοὺς τρόπους ἄλλως τοῦ νέου ὑπῆρχεν ἀπροσποίητος ἀφέλεια. Ἐβλέπε τὰ πράγματα ὅπως ἦσαν καὶ τὰ ἐδέχετο ὅπως ἤρχοντο. Ὑπέφερον ὁπωσδήποτε προθύμως τὸ ψυχρὸς ὄσον καὶ τὸν κρύσωνα, μολοντί ἐπρωτίμα τὴν εὐκρασίαν. Ἄλλ' ἀφοῦ αὐτὸς ὁ καλὸς Θεὸς δὲν ἔκαμε τὴν θερμοκρασίαν ὁμοίμορρον, ὀλίγον διέφερον αὐτῷ ἂν ἡ ξένη Κυρία ἐταξείδευεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, καὶ διατὶ δὲν ἐταξείδευε μὲ τὴν πρώτην θέσιν. Τοῦτο ἦτο ἰδικὴ τῆς ὑπόθεσις. Τὸ καθ' ἑαυτὸν, ἤρκει νὰ εὕρῃ ἕνα ἄνθρωπον ὁποῦδήποτε καὶ νὰ συνάψῃ ὁμιλίαν. Τώρα ἦτο μία γυνὴ τόσῳ τὸ καλλίτερον. Ἡδύνατο νὰ συνάψῃ ὁμιλίαν καὶ νὰ ὁμιλήσῃ μετ' αὐτῆς περὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἤκιστα τῷ ἐνδιέφερον. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅμως ἐντύπωσιν ἐπροξένησεν αὐτῷ ἡ καλὴ προφορά, μεθ' ἧς ἡ ξένη ἐλάλει τὴν γαλλικὴν. Τοῦτο δὲν συμβαίνει εἰς ὄλους, καὶ ὁ Γάλλος ἔσπευσε νὰ τὸ παρατηρήσῃ.

— Τόσον ὠραία προφέρετε, Κυρία μου, τὴν Γαλλικὴν! Θαυμάσια! Εἴσαθε Γαλλίς ἀρά γε; προσέθηκεν οὐχ ἦττον μετ' ἐνδοιασμοῦ ἀτενίζων εἰς αὐτήν.

— Ὅχι, Κύριε, Ῥωσὶς, ἀπήντησεν ἐκείνη, χωρὶς τὴν ἐλαχίστην ἐνδειξὴν δυσαρρεσκείας. Τόσον φυσικῶς ἡ ἐρώτησις εἶχεν ἐξενεχθῆ.

— Ὡ! ὦ! ἀνεφώνησεν ἐκείνος ἀναπηδῶν ἐλαφρῶς ἐπὶ τῶν ἐμπροσθίων ἄκρων τῶν ποδῶν. Καὶ ἐγὼ εἶμαι Ἑλβετός!

— Ἑλβετός!

— Ναί, Κυρία μου, Ἑλβετός. Μήπως δὲν ἤξεύρετε τὴν Ἑλβετίαν, τὴν δημοκρατικὴν Ἑλβετίαν, τὴν ὠραίαν μου πατρίδα!... Πῶς; Τὴν ἤξεύρετε λοιπόν; Ἡμπορεῖτε νὰ μοῦ εἰπητὲ πόσα διαμερίσματα ἔχει;

— Ἄλλὰ θέλετε λοιπόν νὰ μ' ἐξετάσητε εἰς τὴν Γεωγραφίαν; ὑπέλαβεν ἐκείνη ὑπομειδιῶσα τὸ πρῶτον ἡδὴ ἐλαφρῶς.

— Ἄ, συγγνώμη! ὄχι. Θέλω νὰ μάθω ἂν ἤξεύρετε τὰ διαμερίσματα τῆς Ἑλβετίας καὶ θὰ μοῦ εἰπητὲ τὸ ὄνομα τῆς ἰδιαίτης πατρίδος μου. Ἴδου ἐγὼ νὰ σᾶς εἶπω τὰ κυβερνεῖα τῆς μεγάλης καὶ ἁγίας Ῥωσίας. Ἀρχαγγέλος, Βαλτική, Βλαχία, Μολδαβία, Βουλγαρία... δὲν λέγω καλῶς;

Ἡ Ῥωσὶς ἐμειδιάσεν εἰς τὴν ἀπαρίθμησιν τοῦ Ἑλβετοῦ.

— Ὅχι! πῶς; εἶπατέ μοι λοιπόν...

— Αἰ καλὰ, φίλε μου, ἀφοῦ τὸ θέλετε, ἰδοὺ τὰ διαμερίσματα τῆς Ἑλβετίας. Ἐμπρός, ἀριθμεῖτε.

Καὶ ἤρξατο καταλέγουσα ἐν πρὸς ἐν τὰ διαμερίσματα τῆς Ἑλβετίας, ἐνῶ κατενθουσιῶν ὁ Ἑλβετὸς ἠρίθμει μετὰ προφανοῦς ἡδονῆς ἐπὶ τῶν δακτύλων « ἐν, δύο, τρία, τέσσαρα... »

— Λαμπρά, περίφημα! ἀνεφώνησεν εἰς τὸ τέλος. Σωστὰ εἴκοσι δύο. Ἐγὼ λοιπόν εἶμαι ἐκ τοῦ Ἄππεντζελ! Ἄππεντζελ! ναί!... Ἄλλὰ...

— Ἄλλ' οἱ Ῥῶσοι καὶ αἱ Ῥωσίδες ἤξεύρουσι καλλίστα τὴν Ἑλβετίαν. Αἱ Ῥωσίδες μάλιστα, αἱ μηθενίστριαι; Ἀληθῶς, μήπως εἴσαθε μηθενίστρια;

— Ὅχι, Κύριε, ὄχι! ὑπέλαβε ζωηρῶς ἡ γυνὴ, δὲν εἶμαι μηθενίστρια.

— Πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ κάμνετε. Κ' ἐγὼ, Κυρία μου, δὲν εἶμαι ἀναρχικός. Ἄλλὰ μὲ συγχωρεῖτε ὅμως, δὲν ἀξίζει νὰ μένετε ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Ἐγὼ θὰ φύγω. Ὁ ἄνεμος ἀποκρυσταλλώνει. Νὰ εἶπωμεν τοῦ πλοίαρχου νὰ σᾶς δώσῃ θέσιν... ἂν δὲν εἶνε ἀδιακρισία.

— Ἄλλ' εἰς τὴν προσφορὰν αὐτὴν ἡ γυνὴ ἐπανελάβε τὴν λυθεῖσαν ἀπᾶς σοβαρότητα αὐτῆς.

— Συγγνώμη, κύριε, εἶπε μετὰ τόνου, δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ προσφορὰν ἐλεημοσύνης. Ζῶ διὰ τῶν γλίσχρων πόρων μου μόνον· ἄλλως τε εἶμαι ἀπὸ τὸν Ἀρχαγγέλον. Οὐχ ἦττον σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀγαθὴν σας προθυμίαν.

Γ'

Τὸ ἀτμόπλοιο εἶχε φθάσει εἰς Δεδεαγάτς. Ὁ ἄνεμος ἐξηκολούθει πνέων σφοδρῶς καὶ ἀμείλικτος. Ὀλόκληρον νύκτα τὸ σκάφος ἀπεσάλυσε καὶ ἐμελλε νὰ μείνῃ ἐν ἡμερονύκτιον ἀκόμη. Ἡ πρῶτα τῆς ἐπιούσης ἀνέτειλε ζοφερώτερα· ἡ θάλασσα ἦτο ἀγρία καὶ ὁ οὐρανὸς χαλύβδινος. Τὰ κύματα ἀνετίνασσαν ὡς κελύφη τὰς φορτηγίδας, αἵτινες ἤλθον νὰ φορτώσωσιν εἰς τὸ ἀτμόπλοιο. Ἡ ξηρὰ ἦτο πλησίον, ἀλλὰ καὶ μακρὰν ἡμῶν. Τὴν ἐβλέπομεν ὡς ὁ λιμῶντων ἀγοραῖος κύων τῆς Σταμποῦλ τοὺς ἐκτεθειμένους ἄρτους εἰς τὰς προσόψεις τῶν ἀρτοπωλείων. Εἰς ἐπίμετρον δὲ καὶ τὸ σιτηρέσιον τῶν στρατιωτῶν εἶχεν ἐξαντληθῆ. Εἶγον ἕκαστος μίαν ὀκτῶν ἄρτου δι' 72 ὥρας, καὶ 36 ἡδὴ ὥρων ψυχρὸς εἰς τὰ κῶλα, αἱ δὲ θρόμβοι τῆς βρογχῆς ἐξηκολούθουν νὰ ποικίλλωσι τὴν μονοτονίαν τοῦ τελευταίου. Οἱ τρεῖς ἀξιωματικοὶ αὐτῶν ἐκάθηντο νεναρκωμένοι ἐν τῇ θέσει των ἀνταλλάσσοντες ὀλίγας λέξεις κατὰ μεμακρυσμένα διαλείμματα. Ἐπὶ τέλος φωνή τις διαμαρτυρήσεως ἤρξατο κυσφορουμένη ἐν τοῖς κρῆνις τοῦ στρατιωτικοῦ ποιμνίου, ἀλλ' οὐδεὶς

ἐσκέπετο νὰ τὴν ἐκστομίση δυνάτωτερον. Ἦτο ὡς πυρίτις ἔχουσα ἀνάγκην θρυαλλίδος. Ἐνιοὶ ἐστράφησαν πρὸς τὴν γυναῖκα τέλος. Ἦτο γυνὴ αὐτῇ, ἡδύνατο νὰ τὸ πράξῃ ἀσφαλέστερον. « Ἐὶ Μοσκὸβ καρρησὴ! σὺ τοῦλάχιστον δὲν διαμαρτύρησαι! » εἶπον εἰς αὐτήν. Προφανῶς δὲν εἶχε νὰ παραλάβῃ ἢ νὰ παραδώσῃ φορτίον εἰς Δεδεαγάτς, καὶ τὸ συμφέρον αὐτῆς ἐνέκειτο εἰς τὴν ταχύτεραν ἀναχώρησιν τοῦ ἀτμοπλοίου.

— Κυρία, τῆ λέγει ὁ Ἰουδαῖος μετ' εὐλαθείας πλησιάζας καὶ ἐρμηνεύων τὰς ἐκφωνήσεις τῶν στρατιωτῶν, σᾶς λέγουσι νὰ διαμαρτυρηθῆτε πρὸς τὸν πλοίαρχον ὑμεῖς, διότι τὸ ἀτμόπλοιο εἶχε σκοπὸν νὰ μείνῃ εἴκοσι τέσσαρας ὥρας ἀκόμη.

— Πῶς! εἴκοσι τέσσαρας ὥρας ἀκόμη;

— Ναί.

— Καὶ καλὰ, δὲν διαμαρτύρονται αὐτοί, στρατὸς ὀλόκληρος, νὰ ἐξαναγκάσωσι τὸν πλοίαρχον, καὶ περιμένουσι μίαν γυνὴ νὰ τεθῇ ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν; ὑπέλαβεν αὐτὴ ἀδιαφόρως, ἀποστρέφουσα τὸ πρόσωπον.

— Ἰουδαῖε, τί λέγει, τί λέγει; ἠρώτησαν πολλοὶ συνάμα στρατιῶται.

— Τί λέγει; νὰ, λέγει, νὰ διαμαρτυρηθῆτε σῆς, νὰ ἐξεγερθῆτε καὶ νὰ ἀναγκάσωμεν τὸν πλοίαρχον ν' ἀναχωρήσῃ.

— Τὸ εἶπεν αὐτὸ ἀληθῶς;

— Βεβαιότατα, αὐτὸ εἶπε, προσέθηκεν ὁ Ἰουδαῖος καὶ ἐγένετο ἄφαντος κρυφθεὶς εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς θέσεως αὐτοῦ, ὡσανεὶ εἶχε διαπράξει ἐγκλημα. Ἄλλως κατὰ σοβαρὸν ἐμελλε νὰ γείνη ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Καὶ πράγματι αἱ λέξεις « ἡ Μοσκὸβ καρρησὴ τὸ εἶπε » βροφθεῖσαι ἀπᾶς εἰς τὸ μέσον, διέδραμον ἐν ἀκκρεῖ τὸ κατὰστρωμα, ἀντήχησαν κάτω εἰς τὴν ἀποθήκην καὶ ἔφθασαν μέχρι τοῦ κοίλου. Οἱ πρὶν ἀναίσθητοι ἐκείνοι στρατιωτικοὶ ὄγκοι ἦσαν ἡδὴ ἐπὶ ποδῶν καὶ μία φωνὴ ἦν τὸ σύνθημα: « Ἐμπρός, σύντροφοι, ἡ Μοσκὸβ καρρησὴ τὸ εἶπεν ». Οἱ τρεῖς ἀξιωματικοί, μόλις συνελθόντες ἐκ τῆς νάρκης, ἀνῆλθον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Ἡ πρῶτη ἀδρανῆς ὕλη ἦτο ἡδὴ πανδαϊμόνιον: Φωναί, συζητήσεις, ἀπειλαί, φρυαγμοί, ὀρυμαγδὸς καὶ ἐν τῷ μεταξύ δύο ἐκπυροσκοπήσεις.

— Τί τρέχει, παιδιά! μόλις ἔφθασαν νὰ παρεμβάλωσιν εἰς τὸν θόρυβον οἱ ἀξιωματικοὶ ἐμβρόντητοι.

— Οἱ στρατιῶται ἐξηγέρθησαν καὶ θέλουσι νὰ βιάσωσι τὸν πλοίαρχον ν' ἀναχωρήσωμεν. Ἄλλως θὰ μείνωμεν εἴκοσι τέσσαρας ὥρας ἀκόμη, εἰπέ τις.

— Μὰ πῶς γίνεται; ποῖος τοῖς ἐνέπνευσε τὴν ἰδέαν; εἶπεν ὁ νεώτερος αὐτῶν συγχροῦν τοὺς ὀδόντας μετὰ πείσματος καὶ σφίγγων τὴν πυγμῆν.

— Ἡ Μοσκὸβ καρρησὴ τὸ εἶπε, ἀπήντησαν πολλοὶ συγχρόνως στρατιῶται.

Εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ἀπάντησιν ὁ νέος ἐμόρ-

φασε, καὶ οἱ τρεῖς δὲ συγχρόνως ἐταπεινώσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐσταύρωσαν τὰς χεῖρας. Ἦδ' ἄνεμενον τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ ὅποιον δὲν ἐβράδυνε τῶντι. Οἱ στρατιῶται ἔκοψαν τοὺς κάλους τῶν φορτηγίδων, αἵτινες εἶχον ἔλθει νὰ παραδώσωσι καὶ παραλάβωσι φορτίον, οἱ ναῦται αὐτῶν ἐκποθηθέντες ἐκ τῶν ἐκπυροσκοπήσεων ἔσπευσαν ν' ἀπομακρύνωσιν αὐτὰς καὶ ὁ μέγας Θεὸς τοῦ ἀτμοπλοίου ἠναγκάσθη νὰ δώσῃ τὸ πρόσταγμα τῆς ἀναχωρήσεως. Ἐπὶ τέλος ἡ ἄγκυρα ἤρθη, τὸ ἔμβολον τῆς ἀτμομηχανῆς ἐπανελάβε τὸ μονότονον αὐτοῦ καθῆκον. Ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν ἡδὴ τὸ ἀτμόπλοιο εἶχε πελαγισθῆ, ὁ στρατιωτικὸς ὄγκος ἐπανεπέσε πάλιν εἰς τὴν προτέραν ἡρεμίαν του καὶ οἱ τρεῖς ἀξιωματικοὶ εἰς τὴν νάρκην, ἐνῶ ἡ γυνὴ ἀκίνητος καὶ σοβαρὰ ἐν τῇ θέσει αὐτῆς ἐβλέπε τὰ γινόμενα μὲ βλέμμα φιλοσοφικὸν χωρὶς οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον νὰ ὑποπτεύῃ ὅτι ὑπῆρξεν αὐτῇ ἡ σημαία τῆς παρεμπεισοῦσης στάσεως.

Δ'

Μετὰ μεσημβρίαν τῆς ἐπιούσης τὸ ἀτμόπλοιο ἠγκυροβόλει ἐν Βυζαντίῳ, ἐμπροσθεν τοῦ Γαλατᾶ. Μέρος τῶν ἀποστράτων ἀπεβιάσθη εἰς Δαρδανέλλια, ἄλλοι εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ οἱ πλεῖστοι αὐτῶν ἡδὴ ἐπὶ τοῦ λιμένος μετεβιάσθησαν εἰς ἄλλο ἀτμόπλοιο ἵνα διανεμηθῶσιν εἰς τὰς ἀποβάθρας τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἀπέλθωσιν εἰς τὰς ἐστίας των.

Ἡ γυνὴ ἀναφαίνεται ἐπὶ τοῦ καταστρώματος φλεγόμενη ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ ριφθῇ ἔξω εἰς τὴν ἀποβάθραν. Κρατεῖ διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὰ ὀλίγα σκευῆ αὐτῆς καὶ διὰ τῆς ἄλλης πιέζει μετ' ἐπιθυμίας ἀντικειμένον τι ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ ἐπενδύτου τῆς, μεθ' οὗ φαίνεται συνδεδεμένη ἡ διάνοια αὐτῆς ὡς ἠλεκτρικῶς. Θὰ ἔλεγε τις ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ σχηματισμοῦ ὅτι εἶνε ὄπλον, ἐάν ἦτο εἰς τὸ θυλάκιον ἄνδρος. Ἄλλὰ τίς ἡ γυνὴ αὐτῆς ἢ ἡ παρουσία μόνον παρ' ὀλίγον ἀνεστάτου τὸν μικρόκοσμον τοῦ ἀτμοπλοίου; Διατὶ νὰ ταξείδευῃ ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ καὶ ὑπὸ τοιαύτας ἀτυχεῖς περιστάσεις;

Ἴδου τί ἡδυνήθη νὰ μάθω περὶ αὐτῆς παρὰ τοῦ Ἑλβετοῦ, ὅστις ἐπλησίασε τὸ δεύτερον αὐτήν μετὰ περισσοτέρας εὐλαθείας καὶ ὀλιγωτέρας ἐλαφρότητος ἐν ἀπόπτῳ ἔτι τῆς Σταμποῦλ, ἡτις διεγράφετο μακρὰν βεβυθισμένη εἰς μελαγχολικὴν ὁμίλην.

Ἐγεννήθη ἐν Ἀρχαγγέλω τῆς Ῥωσίας πρὸ μιᾶς καὶ πλέον τριακονταετίας. Ὁ πατὴρ αὐτῆς ἀρχαῖος στρατιωτικὸς, ἀλλὰ πτωχός, ἐχῆρευεν ἡδὴ πρὸ πολλοῦ καὶ εἶχε δύο θυγατέρας. Ἡ πρώτη, ἀκμαιότερα τὴν καλλονὴν καὶ θερμότερα τὴν καρδίαν, ἐζήτησε τὴν ἀποκατάστασιν αὐτῆς μὲ τὸν πρῶτον ἔρωτα. Ἡ νεωτέρα, φύσις

ισχυρά και διάνοια ισχυροτέρα, ήθελε ν' αποθή-
 άνηρ μάλλον ή γυνή, να κυβερνάται μόνη και
 να επιβάλλη μόνην εις τους άλλους. Αλλά το
 φίλον αυτής ενέδωκεν ουχ ήττον και εις άνηρ
 εφάνη αυτή ανδρικότερος των άλλων, όπως κατα-
 στήση αυτόν σύντροφον των αισθημάτων της.
 Το προϊόν της συντροφίας ταύτης δεν εβράδυνεν
 εν τούτοις να φανή. Έν θυγάτριον, όπερ όμως
 ένωρις άπέλεσε τον πατέρα του. Η ήρωϊς ήμων
 ήτο εν Βουλγαρία ότε και ο σύζυγος αυτής ήτο
 σταθμάρχης τηλεγραφικού σταθμού. Η γυνή
 εξήχησε την θέσιν του συζύγου και ή κυβέρνη-
 σις δεν ήδυνήθη να τη άρνηθή. Αλλά προείαν
 τινά τη έκοινοποιήθη άκολούθως ότι αι γυναίκες
 υπαλληλίκαι καταργούνται και ή Ρωσία εύρέθη
 εις τον δρόμον. Αλλά ήτο ήδη μήτηρ τέκνου και
 σύζυγος άνευ συζύγου πλέον και ώφειλε να
 επαναλάβη ισχυρότερον το ανδρικό πρόσωπον,
 όπερ εξ αρχής εν τη διανοία της ανέπλασεν.
 Ένθυμήθη τότε τας άρχαίας της σπουδās εν
 τω παρθενιαγωγείω και εξήχησε θέσιν παιδα-
 γωγού και διδασκάλου εν Σοφία. Μία οικογένεια
 παρέλαβεν αυτήν, αλλά ταχέως ο μικρός αυτής
 πελάτης έμεγάλωσε και έδέησε να ζητήση νέαν
 τύχην. Απήλθεν εις Κωνσταντινούπολιν, όπου
 εύρεν άρχαϊον φίλον του πατρός αυτής παρά τη
 ρωσική πρεσβεία, όστις έπρομήθευσεν αυτή θέ-
 σιν διδασκάλου και παιδαγωγού πάλιν παρά τι-
 νι οικογενεία εν Θεσσαλονίκη. Αλλά το θυγάτριον
 αυτής ήσθένει, και ξένον άλλως θα ήνώχλει την
 ξένην εκείνην οικογένειαν της Θεσσαλονίκης!
 Αρήμεν αυτό. Αρήμεν αυτό εις φιλικόν της οί-
 κον εν τω Πέραν και απήλθε μόνη εις Θεσσαλο-
 νίκη. Η αδάμαστος εν τούτοις φύσις της παρ-
 θένου εδαμάσθη ήδη υπό της μητρός. Η ψυχή
 αυτής είχε ταμείωμα πυρρωναϊσμού να καταφρονή,
 και τα πάντα ήδύναντο να ωσιν άδιάφορα αυτή,
 άλλ' ουχι πλέον και του τέκνου της ή τύχη.
 Δι' αυτό ήδη εξη. Εφύλαττεν εύλαθώς τας
 τρίχας της ξανθής του κόμης εν τω χρηματοφυ-
 λακίω της και το κερμάτιον της βαπτίσεως αυ-
 του, ως τα τιμαλφέστερα κειμήλια. Η μητρική
 αυτής καρδιά ήτο ήρεμος εν τούτοις και ή αν-
 δρική αυτής ψυχή παρεσκεύαζεν αυτήν εις
 μακρόν στάδιον μετά του τέκνου της. Αλλά
 αιώνης ήμέραν τινά ληυδάνει τηλεγραφικώς την
 είδησιν ότι το θυγάτριόν της άσθενεί. Ο άνεμος
 συρίζει έξω· άλλ' ο άνεμος συρίζει πάντοτε δυ-
 νατώτερον ή ελαφρότερον, και γνωρίζει ήδη την
 μουσικήν αυτήν. Ο χειμών ήδη έπίκειται, άλλ'
 εν τη παροίδη της εινε πολύ βαρύτερος άκόμη.
 οι πόροι αυτής εινε γλίσχροι· άλλ' ταξειδεύει
 επί του καταστρώματος και υπολογίζει ακριβώς
 όσα απαιτούνται να μεταβή, να ιδη το τέκνον
 της επί τινας ήμέρας και να επιστρέψη. Αλλά οι
 άνδρες εινε ύβριστάι. Εινε πολύ ισχυροτέρα αυτή

όσων απήντησε τουλάχιστον δια των μεγάλων
 αυτής δρόμων. Επί τέλους και το τέκνον της
 δεν θα άσθενή τόσο βαρέως θα το ιδη μόνον
 και θα επιστρέψη. Εινε αυτή ή κρυφία της πα-
 ρηγορία. Το άτμόπλοιον ήδη άγκυροβολεί εν τω
 λιμένι, και ή μήτηρ πρώτη εξορμά εις την απο-
 βάθραν. Εινε φαιδροτέρα όλων· δεν εινε αυτή
 ή σκυθρωπή γυνή, ή διελθούσα τρία ήμερο-
 νύκτια επί του καταστρώματος και υπό τας χει-
 ρίστας μάλιστα συνθήκας. Μόλις ένθυμείται ν'
 άποτεινή ισχόν άποχαιρετισμόν προς τους συμ-
 πλωτήρας αυτής και ιδου εξηφανίσθη.

Ε'

Την τρίτην ήμέραν από του κατάπλου ο
 πλοίαρχος άμέριμος ήδη περιεπάτει κατά την
 όδον Μνηματακίων. Γυνή τις έπροχώρει αντιθέ-
 τως, κάτωχρος, συντετριμμένη, είχε το πρόσωπον
 ήλλωμένον και εν τη φυσιογνωμία της εφάνητο
 εξωγραφισμένη έκφρασις βιαίας άποφάσεως.

— Εινε αυτή, ύπεψθύρισε, κανέν δυστύχημα
 θα τη συνέβη.

Και πλησιάσας συμπαθώς τη απέτεινε τον
 λόγον.

— Κυρία, είσθε πάντοτε ισχυρά γυνή και
 κανέν δυστύχημα δεν πρέπει να σας καταβάλη.

— Συγγνώμη, φίλε μου, αλλά λυπούμαι ότι
 δεν δύναμαι να σας ευχαριστήσω δια τον γεν-
 ναϊον λόγον σας. Είμαι εις το τέρας του στα-
 δίου μου. Ο πατήρ μου πρό πολλού απέθανεν.
 ο σύζυγος εν έγω εξέλεξα δι' έμαυτήν απέθανεν
 επίσης, και το τέκνον μου... δεν έχω πλέον. Δεν
 έχω πλέον πόθεν ν' άντλήσω την ισχύν μου. Αύ-
 ριον... άλλ' τί ενδιαφέρει. Χαϊρε, κυρία.

— Εινε ή αυτή πάντοτε, ύπετονόρυσεν ο
 τραχύς ναυτικός, και εξηκολούθησε μελαγχολικός
 τον περίπατον αυτού.

Την επαύριον μετά το γεύμα εκαθήμεθα εις
 καφενεϊόν τι του Πέραν. Παρ' έμοι ο Έλβετός,
 όστις εφάνητο σκυθρωπός, άναγινώσκων εις τα
 διάφορα μιās εφημερίδος και τελευτών, έρριψε το
 φύλλον μετά σφοδρότητος, ήτις εφάνητο άσυνή-
 θης εις αυτόν.

— Ητο αυτή! εφώνησε θλιβερώς και μοι έδει-
 ξε την εφημερίδα.

Και μετά στιγμιαίαν και πένθιμον σιγήν:

— Αυτή τουλάχιστον θα με έσταμάτα και
 θα είχαν λόγον ύπαρξεως, προσέθηκεν απομάζας
 άδρον δάκρυ επί της παρειάς αυτού.

Έλαβον το φύλλον και άνέγνων:

«Χθές την έσπέραν εν τω όδω Δεδέ, εν τη
 ύπ' άρ. 28 οικία, εν τω ύπερώω πατώματι ή-
 κούσθη έκπυρσοκρότησις, και δραμόντες οι παροι-
 κούντες εύρον εν τω δωματίω αυτής γυναίκα
 ως τριακοντούτη την ήλικίαν πεπτωκυϊαν επί
 ανακλίντρου και πλεύσαν εν τω αίματι. Έν τη

Η ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

ΤΟ ΠΤΩΧΟΚΟΜΕΙΟΝ.

ΣΤ'.

Πάντων των κακων των κατά της άπροστα-
 τεύτου κεφαλής του ανθρώπου απολυθέντων υπό
 της είμαρμένης, ή πενία εινε ίσως το δεινότερον.
 Εινε χρόνιον το νόσημα και... άνίατον, άφου ο
 θάνατος το θεραπειή μόνος.

Οι εν Έλλάδι έχομεν εύτυχώς άτελεστάτας
 περι πενίας ιδέας, και είθε ποτέ το ζοφερόν φως
 ταιαύτης άπαισίας γνώσεως να μη έκδίαση εις
 δάκρυα τους οφθαλμούς ήμων, και να ταράξη
 τας συνειδήσεις. Υπάρχουσι χώραι ένθα των Έ-
 ριννύων και των Άρπυϊων οι φοικαλείοι μύθοι άν-
 τιπαρίστανται έναργώς εν τη καθημερινή ζωή
 πληθυσμών δλοκλήρων. Η πελιονή πεϊνα άνί-
 σταται με την ανατολήν του ήλιου, όρμα κατά
 των προγομούχων δυστυχών, και πλήττει άνε-
 λεημόνως δια των μαστίγων της. Πόσαι εινε αι
 μαστίγες του τέρατος άδυνατεί να υπολογίση ο
 άνθρωπος· και μία μόνη εν τούτοις άρκει να ζη-
 ράνη της νεότητος τα ρόδα και την χαράν. Το
 θύμα προστρέγει εις την εργασία, άλλ' πολλά-
 κια το αντίδοτον αποβαίνει άνίσχυρον κατά του
 φρικτού πάθους. Έργεται ή νύξ· τα θύματα απο-
 σύρονται γυμνά, πεινώντα, θρηγνόντα εις τας τρώ-
 γλας και τα σπήλαια· ή πεϊνα τα παρακολουθεϊ,
 και τρέφεται δια των στεναγμών των, ο κάτισχυος
 ούτος και βαδίζων σκελετός. Ο ύπνος φεύγει τον
 δυστυχή, καθ' ου επέπεσεν ή πεϊνα· και όταν έτι
 κλειση τους οφθαλμούς εν μέσω του ψύχους, της
 νηστείας και της απογνώσεως, δεν κοιμάται· εξα-
 κολουθεϊ πάσχων και θρηγνών. Δεν εινε του πει-
 νώντος ο ύπνος ως ο παρήγορος των άλλων ο
 έλεων και ανακουφίζων τους πόνους των θνητών.

Εινε λήθαργος φοβερός, διακοπτόμενος υπό δα-
 κρύων, καθ' όσω και κοιμώμενος κλαίει ο δυστυ-
 χής και πένης. Όταν δε παγωμένος και κλονι-
 ζόμενος έγερθη την επαύριον, φέρει την τρέμουσαν
 χειρά του επί της κεφαλής του, και αντί να ευ-
 χαριστήση τον Θεόν διότι εξησεν, άπευθύνει προς
 αυτόν πικρόν παράπονον διατί να εξυπνήση, δι-
 ατί να μην αποθάνη κατά τον ύπνον, και απο-
 θνήσκων να λυτρωθή τέλος πάντων.

Θα ενδιατρίψωμεν μικρόν επί των άφορώντων
 την αρχήν και την σύσασιν του εν Αθήναις Πτω-
 χοκομείου. Όταν κατά το 1864 συνέστη και ενε-
 κρίθη δια του από 25 Σεπτεμβρίου Β. Διατάγ-
 ματος ή «Φιλελήμων Έταιρία», ή έπαιτεία
 έλυμαίνετο την πραιτεύσαν της Έλλάδος. Η
 Έταιρία συνέστη επί τω σκοπώ να περιθάλη
 «τους ένδεεις και αναπήρους γέροντας» άμα δε
 και «ν' άπαγορευση την έπαιτείαν». Η 6' πα-
 ράγραφος του ά άρθρου του καταστατικού της
 έλεήμονος Έταιρίας αναγράφει ότι, «αν οι πόροι

δεξια αυτής, ήτις έπιπτεν άτονος, εκράτει έτι το
 πολύκροτον δι' ου προφανώς είχαν αυτοκτονήσει,
 εις δε τους δακτύλους της άριστεράς συνέσφιγγε
 σπασμωδικώς ξανθās τρίχας, αλίνας εφάνηοντο
 παιδικής κόμης. Η γυνή αυτή, καθά έβεβαίω-
 θη, ήτο Ρωσις πρό τεσσαρων μόλις ήμερών άφι-
 χθείσα εκ Θεσσαλονίκης, όπου εξετέλει καθήκον-
 τα παιδαγωγού παρά τινι οικογενεία. Άγνωσού-
 νται έτι ακριβώς οι λόγοι, δι' ους προέβη εις το
 άπνευνομήμον κίνημα, άλλ' φαίνεται ότι ή δυσ-
 τυχής παρέιχεν ήδη και προηγουμένως σημεϊα
 νοητικής διαταράξεως. Παρ' αυτή δεν εύρέθησαν
 ή μόνον το χαρτοφυλάκιον αυτής περιέχον 65
 φράγκα και κερμάτιον βαπτιστικόν κόρης ση-
 μείουσιν την χρονολογίαν της γεννήσεως και της
 βαπτίσεως αυτής. Έντεϋθεν εικάζεται ότι ή
 δυστυχής εινε μήτηρ και έχει θυγάτριον. Καμ-
 μία έπιστολή, καμμία ένδειξις των αίτιων του τρα-
 γικού αυτής θανάτου.»

Καθ' ήν ώραν άνεγίνωσκον, άλλος τις ιστάμενος
 όπισθεν εφάνητο παρακολουθών επίσης το διάφο-
 ρον. Έστράφημεν άμφοτέροι και ήτο ο Έβραϊός.

— Κύριοι, είπε μετά φωνής άρχαϊκούς, ά-
 πέθανε αι! δυστυχημένη! Ητο φίλη σας, καλά
 ώμιλούσατε εις το άτμόπλοιον. Αν θέλετε τίποτε
 άμάραντα, στεφάνους, άλλ' α νεκρικά είδη, μη
 πηγαίνετε άλλου. Να κατάστημα. Ημεις κά-
 μνομεν και ταιαύτα είδη.

Και σύρων εκ του θυλακίου έρριψεν επί της
 τραπέζης ένώπιον ήμων την εξής διεϋθυνσιν:

Κάρολος Σούμμερχάιμ και Σ'.

Κατάστημα Νεκρικών ειδών.

Μεγάλη όδός Πέραν Άρ. 57 (bis).

Και έρριψε προς ήμας βλέμμα ταχέως έρω-
 τηματικόν δικνούμενον μέχρι του βελαντίου.

Άμφοτέροι άπιστρέψαμεν ένεοι το πρόσωπον.

Μεθ' ήμέρας πτωχοί τινες άπόστρατοι καθή-
 μενοι εις γωνίαν τινά του στρατώνος του Τα-
 ζιμίου περίξ ενός χρότζα ήκρωόντο μετά προσο-
 χής της άναγνώσεως των νέων. Ητο παλαιόν
 τι φύλλον της Χαβαδής, όπερ άνέφερε το τρα-
 γικόν συμβεβηκός έρανισθέν εκ των εφημερίδων
 του Πέραν. Διηρχόμεν τυχαίως περιπατών εκεί-
 θεν, ότε αι λέξεις *Μοσκόδ καρρησή* έπληξαν την
 ακοήν μου. Οι στρατιώται επέτειναν την προσο-
 χήν και εκράτησαν την αναπνοήν αυτών, εις το
 άκουσμα δε ότι ή γυνή αυτή είχαν έλθει εκ Θεσ-
 σαλονίκης προσέβλεψαν άλλήλους ώσει κινήθεντες
 υπό του αυτού ελατηρίου, και εις το τέλος εις
 εξ αυτών ως διερμηνεύων την ιδέαν όλων και το
 αισθημα εφώνησε μετά ζωηρότητος:

— «Μοσκόδ καρρησή! αυτή ήτο! Έγώ το
 είπα: υπάρχουν και ώραιαι, άλλ' υπάρχουν και
 γενναϊαι.

Π. ΘΩΜΑ.

επιτρέψωσι, ή Έταιρία δύναται να λάβη προσωρινώς πρόνοιαν περί τε των οικογενειών των εις τὸ κατάστημα νοσηλευμένων ἀναπήρων καὶ γερόντων, ἐὰν αὐταὶ ἐκ τῆς ἐργασίας των δὲν ἐπαρκῶσι νὰ πορίζωνται τὰ πρὸς τὸ ζῆν, καὶ περὶ των ἀνηκουσῶν εἰς οικογενειάρχας περιπεσόντας ἐνεκα ἀσθενείας ἢ ἄλλης τινὸς αἰτίας εἰς ἀνεκωνότητα νὰ διαθρέψωσι τὰ ὑπ' αὐτῶν συντηρούμενα ἀνήλικα τέκνα.»

Πρόδηλον εἶναι, ὅτι ἡ φιλελεήμων Έταιρία εἶχεν ἀποδύθῃ εἰς γιγάντειον ἔργον. Ἐσκόπει νὰ παρακωλύσῃ πρῶτον μὲν τὴν ἐπαιτείαν περισυλλέγουσα τοὺς ἀληθῶς ἐνδεεῖς ἐντὸς σκοπίμου ἀσύλου, δευτέρον δὲ νὰ προβῇ εἰς βοήθειαν ἐκτὸς τοῦ ἀσύλου τούτου, ἐργαζομένη ἐπίκουρος εἰς ἀσθενῶν πλάσματα. Τῆς ἐπαιτείας ἡ ὑπαρξίς ἐγένετο ἀσχημίας τυτρωσκούσας βαθέως τὴν πόλιν, ἡ δὲ ἐκρίζωσις αὐτῆς ἦτον ἀνάγκη ἀνεπίδεκτος πάσης ἀναβολῆς. Εἰς τὰς Ἀθήνας εἶχον συρρέουσι οἱ Πάρθοι, Μῆδοι καὶ Ἐλαμίται τῶν ἐπαρχικῶν καὶ τῆς Ἀνατολῆς. Πῆραν φέροντες ἐπὶ των ὤμων, βακτηρίαν κρατοῦντες ἐν ταῖς χερσὶ, δικητόντες ἐπὶ τὸ ἀπελπιστικώτερον τὸ πρόσωπόν των, καὶ κλαυθμηρίζοντες ἐρρίνωσι, ἡ ἐπικαλούμενοι πάντας τοὺς γνωστούς ἀγίους τῶν μηνάων, ἐπολιόρκουν τοὺς διαβάτας αἰτοῦντες ἔλεη. Τὸ θέαμα, εἰδεχθὲς αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ, προσελάμβανε τύπον φοβερώτερον ἐκ τῆς κακότητος ἀγριότητος ἀνθρώπων ἀσυνειδήτων οἵτινες μισθοῦντες παιδάς ἐστρέβλουν αὐτοὺς φοικωδῶς, καὶ ἐμπορευόμενοι τὴν ἐκ τῆς στρεβλώσεως των ἀθλίων πλασμάτων ἐντύπωσιν των διαβάτων, ἐθησαύριζον ἀκόπως αὐτοὶ, συντηροῦντες δι' ἄρτου ξηροῦ τὸ μῆσον, δι' οὗ ἐπλούτιζον οἱ ἄθλιοι οὗτοι σωματέμποροι. Ἐγὼ ὑπ' ὄψει μου τὸν ἄξιοσημειωτον ἐπὶ ἐμβριθεῖα λόγον τοῦ μακαρίτου Κωνσταντίνου Νέγρη ἀντιπροέδρου τῆς ἐλεήμονος Έταιρίας ὃν ἐξεφώνησε κατὰ τὴν 30 Ἰανουαρίου 1886 ἡμέραν τῆς πρώτης συνελεύσεως των μετόχων τῆς Έταιρίας. Ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἄς ἐπιτρέψῃ ὁ ἀναγνώστης ν' ἀποσπάσῃ τὸ κάτωθι τεμάχιον. Ἐἶνε εὐγλωττότατον, τὸ καταχωρίζω δὲ ξηρῶς, οὐδὲν ἐπιπροσθέτων σχόλιον. α' Ἐλυπήθημεν πολὺ» λέγει ὁ μακαρίτης Νέγρης «τὸ δεκαετὲς ἡ ἐνδεκαετὲς ἐκεῖνο παιδίον, περιπατοῦν μὲ τὰ γόνατα καὶ τὰς χεῖρας διὰ τὴν στρεβλώσιν, ἣν ὑπέστη παρ' αὐτοῦ τοῦ γεννήτορός του, ὡς ἐμάθημεν, (τὸ ὅποιον πολλοὶ τῶν ἐταίρων βεβαίως ἐνθυμοῦνται), ἔχον ἀριετὰ πνευματώδη φυσιογνωμίαν, καὶ τὸ ὅποιον ἐν τῇ ἀπλότῃ καὶ ἀθρότῃ του μᾶς ἐμολόγησεν ὅτι συνάξει καθ' ἑκάστην ἕως πέντε δραχμὰς τὰς ὁποίας ἔφερε πᾶσαν ἑσπέραν εἰς τὸν ἐργολάβον του ὀνόματι Κομπῆν· αὐτὸς δὲ δὲν ἐξωδεύειν εἰμὴ ὀλίγα λεπτὰ πρὸς διατροφήν του, κρατῶν αὐτὸ εἰς τὴν κατοικίαν του. Ἐρωτήσαμεν τὸ παιδίον, ἂν θέλῃ νὰ ἐμῶν εἰς τὸ κατὰ

στήμα καὶ ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς. Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν προαδιώρισθη ἡ εἰσοδός του, εἶχεν ἀφαντον ἠκούσαμεν δὲ ὑστερον, ὅτι ἦτο πωλημένον ἢ ἐνοικιασμένον διὰ χιλίας πεντακοσίας δραχμὰς. . . »

Νοεῖ ἤδη ὁ ἀναγνώστης ὁποία ἀνάγκη ἐπείγουσα ἦν νὰ παύσῃ τὸ ὄνειδος τούτο. Ἀλλὰ πῶς νὰ παύσῃ; Πῶς νὰ διαγνώσῃ τις τὸν ἀληθῶς ἄπορον, τὸν ἀληθῶς ἀνάπῃρον, τὸν στερούμενον τοῦ ἄρτου, ἀπὸ τὸν φαυλόδιον ὀκνηρὸν τὸν ἀποζῶντα εἰς βάρος τῆς κοινωσίας, καὶ ὅστις ἀφοῦ ἐζημίωκε διὰ τῆς ἀργίας του τὴν κοινωσίαν, τὴν ἐμυκτήριζεν ἀκολούθως διὰ τὴν εὐπιστίαν τῆς; Εὐχερὲς ἦτο βεβαίως ν' ἀπαγορεύσῃ ἀπολύτως ἡ ἀστυνομία τὴν ἐπαιτείαν. Τὸ αὐθαίρετον, ἐν τῇ ὀρθότητι αὐτοῦ, μέτρον, ἦτο ἐν τούτοις ἀπάνθρωπον ἢ ἐπαιτεία ἦν διὰ τινος των ἐπαιτῶν ἀνάγκη ἀκαταμάχητος· ὁ ἀνάπῃρος ὑπολαμβάνων, ὅτι δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ αὐτοχειριασθῇ, ἐξηκολούθει ζῶν διὰ τοῦ ἐλέους των ἄλλων, ἐὰν δὲ ἡ ἀστυνομία ἀπηγόρευεν αὐτῷ τὴν ἐπαιτείαν χωρὶς νὰ τῷ ἀσφαλίσῃ τὸν ἄρτον, ἐξέπερην ἀπόφασιν θανάτικὴν, καθ' ὑπέρβασιν προφανῶς παντὸς φυσικοῦ καὶ ἄλλου δικαίωματος. Ὁ ἐπαιτὴς ἠδύνατο νὰ ἀποστομώσῃ τὸν ὑπάλληλον λέγων αὐτῷ πειτῶ ἐνώπιον δὲ τῆς τοιαύτης λογικῆς, οὐχὶ ἡ λογικὴ τοῦ κλητῆρος, ἀλλ' οὐδ' ἡ τοῦ Ἀριστοτέλους ἠδύνατο νὰ κατισχύσῃ. Ἐπρεπε λοιπὸν πρῶτον μὲν νὰ εὐρεθῶσι τὰ μέσα τῆς καθημερινῆς συντηρήσεως των μειωρημένων ἐνδεῶν καὶ ἐπαιτῶν ἐξ ἀνάγκης, δευτέρον δὲ, νὰ καθαρισθῶσιν οἱ ἀληθῶς ἐνδεεῖς καὶ ἀστέγοι ἀπὸ τοὺς ὑποκριτὰς καὶ τοὺς ὀκνηροὺς, τοὺς ἐπαιτοῦντας ὄχι ἐξ ἀνάγκης σκληρᾶς, ἀλλ' ἐκ παραδόσεως ἢ ἐμπορείας. Τούτου γενομένου ἠδύνατο, ἦτο καθῆκον μάλιστα, νὰ ἐπέλθῃ ἀπαρανοήτως τῆς ἀστυνομίας καὶ τούτο ἐγένετο ἀληθῶς. Ἡ ἐλεήμων Έταιρία συνέστησε διὰ των ὀλιγίστων αὐτῆς μέσων τὸ Πτωχοκομεῖον, τὰ δὲ σεβαστὰ μέλη τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου, πρὸς ἃ ἐξαιρετικὴ ὀφείλεται εὐγνωμοσύνη, ἀψηφίσαντα κόπων καὶ θυσιῶν, ἀνέλαβον τὸ βαρὺ ἔργον νὰ περιτρέχῃσι τὴν πόλιν, νὰ συλλέγῃσι τοὺς ἐπαιτὰς, νὰ ὑποβάλλωσιν αὐτοὺς εἰς λεπτολόγον ἀνάκρισιν, ν' ἀνευρίσκωσι διὰ των μυρίων τῆς σοφιστείας καὶ τῆς πονηρίας ἐλιγμῶν τοὺς ἀληθῶς ἀναπήρους καὶ πένητας ἀπὸ των σωματεμπόρων καὶ των ψευστῶν, οὓς παραλαμβάνουσα ἡ ἀστυνομία ἀπήλαυσε μακρὰν, ἀπαγορεύουσα τὴν ἐπάνοδον ἐπὶ ποινῇ. Τοιαύτη ἐγένετο ἐν συνόψει ἡ ἀρχικὴ ἐργασία πρὸς σύστασιν Πτωχοκομείου ἐν Ἀθήναις.

Πρῶτον κατάστημα Πτωχοκομείου ἐγένετο ἰδιωτικὴ τις οἰκία παρὰ τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου. Ἐντὸς αὐτῆς συνήχθησαν οἱ πρῶτοι ἐπαιτοῦντες εἰς τοὺς ὁδοὺς, καὶ στέργοντες νὰ εἰσελθῶσιν, ὑπὸ τὴν θλιβεράν ταύτην ἰδιότητά των,

εἰς τὸ κατάστημα, διότι μία ἐκ των μεγίστων δυσχερειῶν τοῦ Διοικητικοῦ συμβουλίου ἦν καὶ τὸ νὰ καταπέσῃ τοὺς γέροντας καὶ τοὺς ἀναπήρους νὰ ἐγκαταβιώσωσιν ἐντὸς τοῦ ἐτοιμασθέντος ἀσύλου. Τὸ μέτρον, ὅπερ τὸ συμβούλιον εἶχε λάβει, νὰ παρέχῃ δηλονότι μικρὰν χρηματικὴν ἐπικουρίαν εἰς τοὺς ἐξωθεν δεομένους, ἐδυσχεραίνε τὴν εἰσοδὸν των πτωχῶν ἐν τῷ Πτωχοκομείῳ· οἱ πλεῖστοι προτίμησαν τὴν γλίσχρον χρηματικὴν ἀρωγὴν ἀντὶ τῆς σχετικῆς τοῦ καταστήματος ἀνεσεως, καὶ τούτο διότι ὑπελάμβανον τὸ Πτωχοκομεῖον εἰρκτὴν ἀπαισίαν, ἀφ' ἧς μόνον νεκροὶ θὰ ἐξήρχοντο! Ἐν μέσῳ μεγάλων δυσχερειῶν καὶ ἀπροσδοκῆτων ἀρνήσεων καταβολῆς τοῦ μικροῦ ἐκείνου, ὅπερ ἕκαστος ἐταῖρος εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ διδῇ ἐτησίως (12 δραχμὰς κατ' ἔτος), τὸ ἄσυλον ἐχώρησεν ἐμπρὸς χάρις εἰς τὴν ἡρωϊκὴν ἀφοσίωσιν τοῦ Διοικητικοῦ συμβουλίου. Ὁ ἰσολογισμὸς τοῦ πρώτου ἔτους τῆς συστάσεως τοῦ Πτωχοκομείου (1865) διδει ἡμῖν τὰ ἐξῆς ἐξαγόμενα· τ' ἀναγράφω ὡς γνώμονα τῆς προόδου τοῦ ἀσύλου ἐπιδόσεως καὶ ὅπως ἀποδείχθῃ, ὅτι ὅταν ὑπάρχῃ καρτερία καὶ εὐγενὲς ἀφοσίωσις εἰς τὴν ἰδέαν, πάντα τὰ ἐμπόδια τίθενται ἐκποδῶν:

Ἔσοδα τακτικά

Συνδρομαί ἐταίρων	Δρ.	35,176,45
Ἐκτετατοί συνδρομαί ἐράται	•	10,821,78
Ἐσωτερικαὶ συνδρομαί	•	3,274,12
Διάφορα ἔσοδα	•	1,458,70
		50,729,05

Ἐξοδα

Εἰς ἐνοικία πτωχοκομείου	Δρ.	2,400
• ἔπιπλα, σκευὴ καὶ ἐνδύματα	•	6,255,96
• τροφὴν των ἐν τῷ πτωχοκομείῳ	•	5,367,48
• καυσόξυλα, ἄνθρακας καὶ ἔξοδα καθαρισμοῦ	•	452,55
• διάφορα ἔσοδα συντηρήσεως Πτωχοκομ.	•	128,05
• ἐλεη εἰς πτωχοὺς ἐκτὸς τοῦ Πτωχοκομ.	•	21,344,87
• μισθοὺ ἐν γένει ὑπηρεσίας τῆς Έταιρίας	•	3,152,86
• ἔξοδα γραφείου	•	192,20
		39,293,97
Ἐπάλοιπον	•	11,435,08
Τὸ ὅλον	Δρ.	50,729,05

Δὲν μοι εἶνε δυνατὸν νὰ περιλάβω ἐνταῦθα πάντας τοὺς ἀριθμοὺς των εἰσελθόντων ἐν τῷ Πτωχοκομείῳ πνήτων καὶ των λαθόντων ἐξωτερικᾶς βοήθειας, ἢ τοὺς ἀριθμοὺς των ἐσόδων καὶ ἐξόδων τοῦ Πτωχοκομείου ἄχρι τοῦ 1876, τελευταίου ἔτους, οὗτινος ἔχω ἐντυπα τὰ στοιχεῖα, καθ' ὅσον αἱ ἐντεῦθεν τοῦ 1876 ἐτήσια ἐκθέσεις καὶ οἱ λογαριασμοὶ εἰσίν, ὡς μοι εἶπον, ὑπὸ τὰ πιεστήρια. Τοιαύτη λογιστικὴ ἐργασία, ἧς δὲν ἀρνοῦμαι τὴν σκοπιμότητα, διαφεύγει ἴσως τὸν ἄνθρωπον τοῦ περιοδικοῦ σκοπόν. Θὰ σημειώσω ἐν τούτοις τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ 6' ἔτους τῆς συστάσεως τοῦ Πτωχοκομείου καθ' ὃ λαν ἐνδεικτικούς. Τὸ ἄσυλον ἐνεκα πολλῶν λόγων ἐσαλεύθη ἅμα καταρτισθῆν, θαρραλέως δὲ δύναμαι νὰ εἶπω, ὅτι

ἐὰν ἔλειπεν ἡ ἐπιμονὴ των ἀποτελούντων τὸ Διοικητικὸν συμβούλιον ἀνδρῶν ἴσως Πτωχοκομεῖον δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἤδη ἢ θὰ ἦτο σήμερον ἐν τῷ συνίστασθαι. Καὶ ὅμως ἐχώρησεν εὐτυχῶς ἐμπρὸς, ἢ δὲ λογοδοσία τοῦ 6' ἔτους ἐπαρουσίασε τὰ ἐξῆς ἐνθαρρυντικὰ ἐξαγόμενα.

Ἔσοδα 61,077,15. Ἐξοδα 47,660.

Ὀλικὸς ἀριθμὸς των εἰσελθόντων ἐν τῷ Πτωχοκομείῳ πτωχῶν 79.

Ὀλικὸς ἀριθμὸς των ἐκτὸς τοῦ Πτωχοκομείου βοηθηθέντων 428.

Μηνιαῖον βοήθημα χορηγούμενον εἰς ἕκαστον των ἐκτὸς τοῦ Πτωχοκομείου πτωχῶν.

Τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1865 Δρ. 11,85.

» » » 1866 » 10,40.

Ὁὕτω μ' ὄλας τὰς θυσίας, εἰς ἃς ὑπεβλήθη τὸ ταμεῖον τοῦ Πτωχοκομείου κατὰ τὰ δύο πρῶτα ἔτη τῆς συστάσεώς του, περιθάλαψαν ἐν ὅλῳ 507 πτωχοὺς, ἀφῆκε περίσσευμα, ὡς ὁ ἀπολογισμὸς τοῦ 6' ἔτους δεικνύει, ἐξ ἰκανῶν χιλιάδων δραχμῶν 4).

Αἱ πλεονάσασαι τοῦ Πτωχοκομείου ἀνάγκαι καὶ ἡ ὑπερτέρα πασῶν νὰ κτισθῇ τέλος κατὰ στήμα εἰδικὸν πρὸς τὸν σκοπόν, ὃν ἐκέκλητο νὰ ὑπηρετήσῃ, ὑπηγόρευσαν εἰς τὰ σεβαστὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ συμβουλίου τὴν μέριμναν περὶ εὐρέσεως καταλλήλου γηπέδου, ὅπως ἐπὶ αὐτοῦ ἐγερθῇ τὸ ἄσυλον τοῦ πενομένου καὶ ἀπέλιπδος γήρατος. Εὐφρόσυνον ἔτρεφεν ἐλπίδα τὸ Διοικητικὸν συμβούλιον, ὅτι προκειμένου νὰ προστατευθῇ ἀπὸ των σκληρῶν ἐπιδρομῶν τῆς δυστυχίας ἢ πολιὰ κεφαλὴ ἐγκαταλελειμμένων γερόντων, νὰ καταστῶσιν ἦττον ὀδυνηραὶ αἱ ἡμέραι τῆς ζωῆς των, καὶ νὰ παραμυθηθῶσιν οἱ τραυματῖαι οὗτοι τοῦ χρόνου ἀπὸ των ἠθικῶν καὶ σωματικῶν σπαργαμῶν, οἵτινες ἐξ ὑπαμοιβῆς τοὺς κατεξίσχίζον, αἱ εὐγενεῖς καὶ γενναῖαι ψυχαὶ δὲν ἤθελον ὑστερήσει νὰ συνεισφέρωσι τὸν ὀβολὸν αὐτῶν πρὸς συν-

4) Παρατηρῶ, ὅτι, ὁ ἀριθμὸς των ἐκάστοτε βοηθουμένων ὑπὸ τοῦ Πτωχοκομείου ἤτανεν ἀνὰ πᾶν ἐπερχόμενον ἔτος, ὅπως ἤτανεν ἐπίσης καὶ τὰ ἔσοδα τοῦ ἀσύλου. Παραλείπω γάρην συντομίας τοὺς λογαριασμοὺς των μεσολαθησάντων ἔτων ἀπὸ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου τῆς συστάσεως τοῦ Πτωχοκομείου ἄχρι τοῦ 1876, οὗτινος, ὡς εἶπον, ἔχω τὰ στοιχεῖα. Τοῦ τελευταίου τούτου καταχωρίζω ὡς ἐξῆς τὴν καθόλου οἰκονομικὴν κατάστασιν.

Παρουσία τῆς Ἐλεήμονος Έταιρίας κατὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου τοῦ 1876 ἐν ὅλῳ Δρ. 371,646,60.

Ἔσοδα Δρ. 77,612,15.

Ἐξοδα Δρ. 73,248,20.

Βοηθήματα κατ' οἶκον

Ἐν Ἀθήναις Δρ. 25,923,90.

Ἐν Πειραιεὶ Δρ. 10,777,55. 36,701,45.

Τὰ βοηθήματα ταῦτα διενεμήθησαν εἰς διακοσίας ἑβδομηκοντα οικογενείας ἐν Ἀθήναις καὶ ἑκατὸν πέντε ἐν Πειραιεὶ. Ἐνωστικᾶς εἰς τοὺς ἀνωτέρω ἀριθμοὺς των βοηθημάτων δὲν περιλαμβάνεται ἡ δαπάνη διὰ τὴν συντήρησιν των ὀριστικῶς ἐγκαταβιούντων ἐντὸς τοῦ καταστήματος πνήτων. Τὸ ὅλον των κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο εἰσελθόντων εἰς τὸ ἄσυλον ἦτο ἑκατὸν ἑβδομήκοντα ἄνδρες καὶ γυναῖκες κατὰ τὴν ἐξῆς ἀναλογίαν· ἄνδρες 120, γυναῖκες 50.

τέλεσιν έργου εξαιρετικής σκοπιμότητος και αποστολής.

Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς δωρεᾶς καταλλήλου γηπέδου εἰς τὴν Ἐλεήμονα Ἐταιρίαν αισθάνομαι, ὅτι πρέπει νὰ παραλείψω, χάριν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς μονῆς τῶν Ἀσωμάτων, τὴν λεπτομερῆ ἀφήγησιν τῆς ἀνωμάλου ταύτης ὑποθέσεως μὴ συνηγορούσης ὑπὲρ τῶν ἀγίων πατέρων τῆς μονῆς. Μετὰ πολλὰς προτάσεις, ἐριδας καὶ ἀντιπροτάσεις ἀνταλλαγῶν, κατωρθώθη νὰ παραχωρηθῆ ὀριστικῶς ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τῶν ἐνωθεισῶν μονῶν Πεντέλης καὶ Ἀσωμάτων τὸ γήπεδον, ἔνθα ἐγείρεται νῦν τὸ πτωχοκομεῖον ἐκτάσεως πῆχεων □ 12,000. Ὁ κ. Ἀ. Συγγρός εὐπρεστῆθι νὰ καταβάλῃ 90,000 δραχμῶν ὡς δι' αὐτῶν ἐγερεθῆ τὸ ἄσυλον, ὅπερ καὶ ἠγέρθη πράγματι ἐπὶ τοῦ δωρηθέντος γηπέδου πλησίον τῆς Ῥιζαρείου Σχολῆς ἐπὶ τῆς λεωφόρου Κηφισίας ἐκεῖ ἔνθα ἦν πρότερον τὸ γυμναστήριον.

Ἐὰν ὁ ἀναγκώστης δὲν ἐδαρύνθη, ἄς εὐαρεστηθῆ νὰ παρακολουθήσῃ ἡμᾶς εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ Πτωχοκομείου. Διέβημεν ἤδη τὴν σιδηρᾶν κιγκλιωτὴν ἐξώθυραν καὶ ἀφοῦ ἤτενίσκαμεν εὐγνωμόνως πρὸς τὰ ὀνόματα τῶν εὐεργετῶν ἐπὶ μαρμαρίνων ἐκατέρωθεν πλακῶν ἀναγραφέντα, εἰσεδύσαμεν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ἀσύλου, ἔνθα τὸ ταλαιπωρούμενον γῆρας, συντριβὲν εἰς τοὺς σκοπέλους τῆς ζωῆς καὶ τῆς δυσπραγίας, ἐσώθη ὑπὸ τὴν γενναίαν ἀντίληψιν τῆς φιλανθρωπίας.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΠΑΓΑΝΕΑΗΣ.

(Ἐπειτα συνεχῆς)

Η ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ Ἰταλοῦ Paolo Mantegazza.]

Συνέχεια, ἴδε σελίδα 42.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἡ σαρκικὴ καλλονή. — Ἡ ὑγιεινὴ εἶνε τὸ καλλίτερον κοσμητικόν. — Ὀχροὶ καὶ ἐρυθροί. — Ἐπαινος τῆς σκευασίας *Kold-cream* (Cold cream). — Σύντομος καὶ ἀληθινὴ ἱστορία τοῦ σάπινος. — Στυλινότης, μαλακότης, καὶ ἄλλα: καλλοναὶ τοῦ δέρματος. — Διαιτητικὴ τῆς χειρὸς πρὸς χρῆσιν τῶν Κυριῶν καὶ τῶν ἐργατῶν. — Οἱ ἀλιεῖς τοῦ κοραλλίου εἰς τὴν Ἀλγερίαν. — Τὰ ψιμύθια καὶ αἱ ἐξ αὐτῶν βλάβαι. — Πρώτη ἐκδρομὴ κατὰ τῆς ὑποκρίσεως. — Μία ἀγγελία γαλλιστὶ πρὸς ἀνάγνωσιν, μετάρρσιν, καὶ μελέτην μεταξὺ δύο προσώπων.

Forma e materia congiunte e purette.

Ἡ μορφή καὶ ἡ ὕλη ἡνωμέναι καὶ καθαραί. . .

Paradiso, C. — X X I X στιχ. 22. (Δάντης).

Non ex vulgi opinione, sed ex sano iudicio.

Ὀχι ἢ ἐκ τοῦ χυδῆν γνώμη, ἀλλ' ἢ ἐκ τῆς ὀρθῆς κρίσεως.

Βάκων.

Ἡ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Ἡ ὑγιεινὴ τῆς καλλονῆς (Igiene della bellezza) μελέτη εἶνε ἐκ τῶν καλλίστων ἔργων τοῦ διαπρεποῦς Ἰταλοῦ ἱατροῦ Paolo Mantegazza,

Ὁδεῖς τὸ πρῶτον βλέπων ἑαυτὸν εἰς τὸν καθρέπτην εὐχαριστεῖται ὅπως τὸν ἐπλασε ὁ Κύριος ὁ Θεός, ἀλλὰ θὰ ἐπιθύμει ἴσως νὰ ἦνε μελαγχρινώτερος ἢ ὠχρότερος: θὰ ἐπιθύμει νὰ σμικρύνῃ τὴν μύτην ὀλίγας γραμμὰς ἢ νὰ βράψῃ τὰ ἄκρα τῶν χειλέων καὶ νὰ σμικρύνῃ ὀλίγον τὸ στόμα. Δὲν ἠμιλῶ δὲ καὶ περὶ τῶν ὀδονθῶν ἐκείνων ἐντυπώσεων, τὰς ὁποίας προκαλεῖ ὁ καθρέπτης, ὅταν εἰδοποιῇ, ὅτι παρουσιάζεται μία ῥυτίς εἰς τὸ πρόσωπον, ὅτι τὸ δέριμα ἀποστερεῖται τῆς διακυοῦς μαλακότητος, καὶ ὅτι αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς γίνονται λευκαί: οὕτε ὑπενθυμίζω τοὺς ἄλλους ἐκείνους φοβερούς ἤχους τῆς σάλπιγγος, τοὺς ἀγγέλλοντας τὸν χρόνον παρερχόμενον καὶ ἀφασπάζοντα καθ' ἡμέραν μίαν καλλονὴν καὶ ἐν ὄνειροπόλημα.

Καὶ τὸ λυπηρότερον εἰς τὰς περιστάσεις ταύτας εἶνε, ὅτι δυνάμεθα μὲν νὰ πράξωμεν πολλά, μάλιστα παρὰ πολλὰ διὰ νὰ χαλάσωμεν, διὰ νὰ καταστρέψωμεν, διὰ νὰ γείνωμεν ἀσχημοὶ, ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας εἶνε δυσκολώτατον νὰ γείνωμεν εὐμορφότεροι. Σκεφθῆτε ἐὰν εἶνε δυνατόν νὰ μετασχηματίσωμεν εἰς ἑλληνικὴν μίαν μύτην πεπλατυσμένην, ἢ νὰ ἐκτείνωμεν μίαν μύτην παρὰ πολὺ σιμῆν. Ἀπ' ἐτέρου δὲ διὰ μόνῃς τῆς συνηθείας τοῦ καθαρίζειν τὴν μύτην διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἀφαιρεῖται ἡ τελεία συμμετρία τῆς, διὸ καὶ εἰς ἑκάτὸν μύτας εὐρίσκεται ἐνενήκοντα ἐννεα, αἱ ὁποῖαι στρέφουσι τὸ ἄκρον αὐτῶν πρὸς δεξιᾶ. Ἐπίσης τὸ λαμβάνειν ταμβάκον χονδρύνει τὴν μύτην τὸ μεταβάλλειν τοὺς δακτύλους εἰς μανδύλιον διαστέλλει φοικωδῶς τοὺς ῥόθωνα: τὸ γλύφειν τὰ χεῖλη μακρύνει καὶ παραμορφώνει αὐτά. Καὶ τοιοῦτοτρόπως πλείστας ὄσας παραμορφώσεις ἡμεῖς αὐτοὶ παρασκευάζομεν.

Ἐν τῶν ὠραιότερων πραγμάτων τοῦ κόσμου εἶνε αἱ σάρκες αἱ στιλπναί, αἱ ῥόδιναί, αἱ ἀναδίδουσαι τὴν ἀμίμητον ἐκείνην τῆς νεότητος εὐωδίαν. Καὶ ἐν πρόσωπον μέτριον ὑπὸ τὴν ἐποψίν τῶν γραμμῶν δύναται νὰ ἐμπνεύσῃ συμπάθειαν, δύναται νὰ ἦνε ὠραῖον, ἐὰν στίλβῃ διὰ τοῦ ἐξαισίου ἐκείνου χρίσματος, τοῦ περιβάλλοντος δι' εὐώδους βαλσάμου τὸν παρθένον πάσης ἐπιψαύσεως καρπῶν, τοῦ ἀκτινοβολούντος ἐπὶ τοῦ μόλις ἀνοιχθέντος ῥόδου, τοῦ ἀποπνεύοντος ἀπὸ παντός ὄντος τοῦ ζωικοῦ καὶ τοῦ φυτικοῦ κόσμου, ἀρκεῖ νὰ ἦνε τοῦτο κάτοχον ὑγείας καὶ δυνάμεως.

Ὀλίγα ἔχει χρώματα τὸ χρωματιστικὸν πινά-

ύγιονολόγου δημόδου καὶ λογογράφου γλαφυροῦ, εἰς δὲ ἡ σύγχρονος ἰταλικὴ φιλολογία ὀφείλει πολλὰ ἔργα τὸσον χρῆσιμα ὡς καὶ καλλιστῆ. Πρὸ πάντων ὁ Mantegazza διεκρίθη διὰ τῆς δημοσιεύσεως ὀλοκλήρου ἐγκυκλοπαιδικῆς σειρᾶς ἐν εἰδῇ *καλενδαρίων* πραγματευομένων περὶ ἀπάντων τῶν ἀντικειμένων τῆς ὑγιεινῆς. Ἡ ὑγιεινὴ τῆς καλλονῆς γέμει παραγγεμάτων καταλλήλων εἰς πᾶσαν ἡλικίαν, ἐκτεθειμένων δὲ διὰ τρόπου ἐπαγωγῆς. Ἡ ἀνωτέρω μετάρρσιν ἐγένετο ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ κειμένου ὅσον ἐνεστὶν ἀκριβῆς.

κίον, ἐξ οὗ ἡ φύσις παραλαμβάνει τὰ χρώματα δι' ὧν ζωγραφίζει τὸ ἀγγελικὸν πρόσωπον τοῦ νηπίου, τὸ θεῖον πρόσωπον τῆς νέας γυναικός, τὸ χαλκοειδὲς πρόσωπον τοῦ εὐρώστου ἀνδρός. Ἀλλὰ διὰ τῶν χρωμάτων τούτων ἡ φύσις κατεργάζεται τὰς λαμπροτάτας εἰκόνας τῆς χάριτος, τῆς καλλονῆς, καὶ τῆς δυνάμεως. Καὶ τὰς χρώσεις ταύτας ἡ φύσις τὰς λαμβάνει ἀπ' ἐνὸς μόνου δένδρου, τοῦ τῆς ὑγείας. Ἡ ὑγεία δίδει εἰς τὸν νεανίαν τὸ λεπτὸν ἐστιγμένον ῥόδιον ἐκεῖνο χρῶμα τοῦ ὠρίμου ῥοδακίνου. Ἡ ὑγεία δίδει εἰς τὴν γυναῖκα τὴν ἐξ ἀλαβάστρου καὶ ῥόδων ἄφατον ἐκείνην αὐγὴν, ἣτις εἶνε ὀλοκλήρος παράδεισος. Ἡ ὑγεία δίδει εἰς τὸν ἄνδρα τὰς ἀρρενωπὰς ἐκείνας χρώσεις τοῦ μαρμάρου καὶ τοῦ χαλκοῦ, ὑπὸ τὰς ὁποίας πάλαι τὸ πάθος καὶ σφριγᾷ ἡ δύναμις.

Ἰδοὺ διατὶ ἡ ὑγιεινὴ εἶνε τὸ πρῶτιστον κοσμητικὸν τῆς οἰκουμένης, καὶ ὁ γονιμώτατος δημιουργὸς τῆς καλλονῆς. Διὸ τὸ νὰ ἦνέ τις ὑγιὴς σημαίνει, ὅτι διέτρεξεν ἤδη τὰ τρία τέταρτα τοῦ πρὸς τὴν καλλονὴν δρόμου.

Κοσμητικὰ ὀνομάζονται ὅλαι ἐκεῖνα αἱ οὐσίαι, αἱ προωρισμένα νὰ διατηρῶσιν ἢ ν' αὐξάνωσιν τὴν καλλονὴν τοῦ σώματος. Πᾶς δὲ ἄνθρωπος γεννηθεὶς ὑπὸ τὸν ἥλιον ἔχει τὸ ἐνστικτον, αισθάνεται τὴν ἀνάγκην τῆς καλλονῆς. Καὶ αὐτὸς ὁ ὀλιγώτερον μάταιος ἄνθρωπος διορθῶναι τὴν κόμην του, ὅταν ἠμιλῇ ἐν κρυπτῷ πρὸς γυναῖκα ἢ δημογορῆ δημοσίως πρὸς τὸ ἀκρωμένον αὐτὸν πλῆθος. Καὶ αὐτὴ ἡ σεμνοτάτη τῶν γυναικῶν γλύφει τὰ χεῖλη τῆς διὰ νὰ καταστήσῃ αὐτὰ κοράλλινα ὅταν αισθάνεται ὅτι πίπτει ἐπ' αὐτῆς βλέμμα θαυμασμοῦ, ἐπιθυμίας, ἢ ἔρωτος. Ταῦτα εἶνε τὰ ἀπλούστερα, τὰ ἀβιώτερα τῶν κοσμητικῶν, τὰ ὅποια αὐτὴ ἡ φύσις διδάσκει εἰς τὸ πλάσμα τῆς, ὅπως τοῦτο διαπλάττη ἑαυτὸ ὠραιότερον. Καὶ ποῖος εἶνε ὁ αὐστηρὸς ἐκεῖνος ἠθικολόγος, ὅστις θὰ τολμήσῃ νὰ βίψῃ τὸν πρῶτον λίθον ἐναντίον νεανίδος, ἣτις, οὕσα παρὰ πολὺ ὠχρά, ἤθελεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τρίβει ἐλαφρῶς τὰς παρειὰς τῆς διὰ νὰ καταστήσῃ αὐτὰς ῥοδινωτέρας, ἢ ἐναντίον τοῦ νεανίου, ὅστις ἀβρῶς καὶ ἠδουπαθῶς ἤθελε περιποιεῖσθαι διὰ τῶν ἄκρων τῶν δακτύλων του τοὺς μύστακας του;

Τὸ ῥόδιον χρῶμα εἶνε τὸ προνόμιον τῶν ὠραιότερων φυλῶν καὶ τῶν καλλιτέρων κρᾶσεων. Ὅσοι δὲ στεροῦνται τῶν ῥόδων τοῦ προσώπου πρὶν ἢ σημᾶναι τὸ σήμαντρον τῶν γηρατειῶν, ἐκεῖνοι μετὰ τῶν ῥόδων ἐκείνων ἀποστεροῦνται καὶ ὑγείας. Ὅταν δ' ἐπανεῖλθῃ αὐτῇ, μετ' αὐτῆς ἐπανερχονται καὶ τὰ ῥόδα. Ἡ ψυχρολουσία, ἡ τακτικὴ ἐργασία, ὁ ἐγκρατῆς βίος, εἶνε οἱ καλύτεροι φύλακες τῶν φωτεινῶν ἀκτίνων, αἵτινες χρυσιζοῦσι τὸ πρόσωπον τῆς νεότητος.

Ὀχρότης οὐτε νεκρότης, οὐτε κιτρινωπὴ, ὠχρότης συνοδεύουσα δέριμα θεομόν καὶ στίλβον, δύναται νὰ ἦνε ἐν ἀρμονίᾳ μετὰ τῆς τελειοτέρας καλλονῆς. Διὸ ἡ ὠχρὰ Ἀνδαλουσία δὲν κύπτει βεβαίως τὴν κεφαλὴν, οὕτε παραδίδει τὰ ὄπλα πρὸ τῆς Ἀγγλίδος τῆς ὁμοίας πρὸς πέταλλον ἀνθούσης ῥοδακινέας.

Τὸ εἶπε καὶ ὁ De Monterif:

Si de jeunesse on doit attendre
Beau coloris,
Pâleur qui marque une âme tendre
A bien son prix.

« Ἐὰν ἀπὸ τῆς νεότητος πρέπει νὰ περιμένωμεν ὠραῖον χρῶμα, ἔχει ὅμως τὴν ἀξίαν τῆς καὶ ἡ ὠχρότης ἢ ἐκδηλοῦσα ψυχὴν τρυφεράν. »

Αἱ ὑπὲρ τὸ δέον ἐρυθροπρόσωποι νεανίδες, αἱ ὁμοιάζουσαι περισσότερον τὰ μῆλα ἢ τὰ ῥοδάκινα, βλασφημοῦσιν ἐν τῷ κρυπτῷ τὴν γενναίαν φύσιν, πίνουσαι δὲ ὄζος καὶ χρωμέναι ἐπινοημάτων ὀλιγώτερον ἀθῶων, προσπαθοῦσι νὰ γείνωσιν ὠχραί. Αἱ δυστυχεῖς! Καταστρέφουσι τὴν ὑγείαν τῶν, ἀποκτῶσι τὴν ὠχρότητα τῆς ἀρρωστίας, παραμορφῶνουσιν τὴν φύσιν, ἀλλὰ δὲν τὴν βελτιώνουσιν. Αποβάλλουσι τὰ ῥόδα τῆς ἡούς, χωρὶς ν' ἀποκτῶσι τὴν ὑγιᾶ καὶ εὐρωστον ὠχρότητα τῆς ὠραίας Ἀνδαλουσίας.

Τὸ δέριμα ῥυπαίνεται, ὅπως πᾶν ἄλλο πρᾶγμα τοῦ ἀκαθάρτου καὶ κεινοκαμένου τούτου πλανήτου, καὶ πολλάκις διὰ νὰ καθαρισθῆ δὲν ἀρκεῖ τὸ καθαρὸν ὕδωρ, καὶ ἀπαιτεῖται καὶ ἡ χρῆσις τοῦ σάπινος, τοῦ ἀπλουστάτου τούτου τῶν κοσμητικῶν. Ἄλλ' ὁ σάπων χρησιμεύει διὰ τὰς χεῖρας, διὰ τοὺς πόδας, διὰ τὸ σῶμα ἐν γένει, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προσώπου πρέπει νὰ γίνεται ὅσον ἐνεστι σπανιωτέρα χρῆσις αὐτοῦ. Τινὲς πλύνονται μετὰ ζέσεως, τρίβονται, ἐπανατριβονται, καὶ πάλιν τρίβονται, ὡς ἐὰν ἦσαν μαγερικὰ σκιστῆ ἢ ἀγγεῖα, καὶ σπογγίζοντες τὸ δέριμα, ἀφαιροῦσιν ὄχι μόνον τὴν ἀκαθαρσίαν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπιδερμίδα, καὶ αὐτὸ ἐστὶ τὸ ἐκ φωτεινοῦ λίπους ὠραῖον καὶ λεπτὸν ἐκεῖνο ἐπίχρισμα, τὸ ὁποῖον ἡ πρόνοια εὐλαβῶς ἐπιεκτείνει ἐπ' ὅλης τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἡμετέρου σώματος.

Ἰδοὺ διατὶ οἱ Ῥωμαῖοι, οἱ ὁποῖοι τόσον ἠγάπων τὰ θερμά λουτρά, ἠλείφοντο ὅλον τὸ σῶμα ἀφοῦ προηγουμένως ἐκαθαρίζοντο, ἢ ὑπὲρ τὸ δέον ἐκαθαρίζοντο. Ἰδοὺ διατὶ συμβουλευόμεν τὰς Κυρίας ἐκείνας, τὰς ἐχούσας τὸ δέριμα πολὺ ξηρὸν ἢ συνειθίζουσας νὰ πλύνωσι διὰ σάπινος τὸ πρόσωπον, τὸν λαϊμὸν καὶ τοὺς ὤμους ἀκόμη, ν' ἀλείφονται διὰ τοῦ *κold-cream* (cold-cream), διὰ τῆς δροσερᾶς ἐκείνης ἀλοιφῆς, τὴν ὁποίαν αὐταὶ καλῶς γνωρίζουσι, καὶ ἣτις εἶνε μία τῶν ἀθωότερων ἀπολαύσεων τῶν καλαισθητικῶν αὐτῶν μυστηρίων.

Εἰς τὸ ἐμπόριον εὐρίσκονται πολλὰ εἶδη κολιδ-
κρήμιν θηλητηριώδη, διὸ εἶνε προτιμότερον νὰ
παραγγέλλωμεν τὴν παρασκευὴν τῆς ἀλοιφῆς
ταύτης διὰ τῆς μιᾶς ἢ διὰ τῆς ἄλλης ἐκ τῶν
κατωτέρω συνταγῶν:

Λίπος κήτους (spermaceti)	Γραμμ.	20
Ἄμυδαλέλαιον	"	30
Βοραινικὸν κλί	"	3
—		
Ἄμυδαλέλαιον γλυκὺ	Γραμμ.	300
Λίπος κήτους	"	40
Παρρίνη	"	30
Λευκὸς κηρός	"	30
Ῥοδόνερο	"	100
Βάμμα Βενζόης	"	4

Τὸ κολιδ-κρήμιν εἶνε ἐπίσης χρησιμώτατον,
ὅπως δι' αὐτοῦ ἀλείφωμεν τὸ πρόσωπον πρὶν ἢ τὸ
ἐκθέτωμεν εἰς τὸ ψυχρὸν, ἰδίως εἰς τὰ πολὺ ξηρὰ
κλίματα, διατηρεῖ δὲ τὸ δέριμα πάντοτε μαλακὸν
καὶ στιλπνόν, καὶ ἀναβάλλει τὴν ἐμφάνισιν τῶν
ρυτίδων.

Οἱ σάπωνες παρασκευάζονται διὰ τοῦ συνδυα-
σμοῦ τῶν λιπαρῶν οὐσιῶν μετὰ τοῦ νάτρου καὶ
μετὰ τῆς ποτάσης. Γίνονται δὲ σκληροὶ ἂν
παρασκευάσθησαν διὰ νάτρου, καὶ μαλακοὶ ἂν
παρασκευάσθησαν διὰ ποτάσης. Ὁ κοινὸς σάπων,
τὸν ὁποῖον ὄλαι μεταχειρίζομεθα, παρασκευάζεται
διὰ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ἐξ ἐλαιοδένδρου ἢ ἐκ φοί-
νικος ἐλαίου μετὰ τοῦ νάτρου. Ὁ ἐπιδιωκόμενος
σκοπὸς διὰ τοῦ οὗτω παρασκευαζομένου σάπωνος
εἶνε νὰ καθαρῶν τὸ δέριμα ἀπὸ οὐσιῶν λι-
παρῶν καὶ ἀπὸ σωματικῶν ξένων, τὰ ὅποια τὸ
ῤυπαίνουσι, νὰ τὸ διατηρῆ εὐκαμπτον καὶ ἄβρον
καὶ νὰ μαλακῶν τὰς τρίχας, τὰς ὁποίας τὸ
ζυράφιον μέλλει νὰ κόψῃ.

Οἱ σάπωνες τῆς πολυτελείας, παρασκευαζό-
μενοι εὐώδεις διὰ τῆς ἐνώσεως διαφόρων εὐώδων
οὐσιῶν μετὰ τῆς γλοιώδους οὐσίας τοῦ κόμμιος
ἢ τῶν σπόρων τῶν κιδωνίων, ἢ μετὰ τῶν ἀμυγ-
δάλων, ἢ μετὰ τοῦ μυελοῦ τῶν ὀστέων τοῦ βοός,
δὲν ἔχουσι κανὲν μειονέκτημα, τὸ ὁποῖον νὰ δύ-
ναται νὰ καταδικασθῇ ὑπὸ τῆς ὑγιεινῆς. Ἄλλ'
ἢ δημοσία εὐπιστία πληρῶναι ἀκριβῶς φαντα-
στικὰ πλεονεκτήματα, ὡσεὶ ὑπῆρχον ταῦτα
πραγματικῶς εἰς τοὺς σάπωνας τούτους.

Ἐπρεπε νὰ ἦνε ἀπολύτως ἀπηγορευμέναι αἱ
ἀγγελίαι περὶ σαπῶνων, ὡς περιεχόντων οὐσίας
τῶν ὁποίων στεροῦνται. Οὗτως οἱ σάπωνες οἱ ὀ-
νομαζόμενοι ἐκ θριδάκος, ἐκ χυμοῦ τοῦ θριδά-
κος, ἢ λατινιστὶ lactucarium, δὲν περιέχουσιν
οὔτε σταγόναν ἐκ τοῦ γόρτου τούτου, καίτοι ἀ-
ναγγέλλονται ὡς ἐγκριθέντες ὑπὸ Ἀκαδημίων ἢ
Ἱατρικῶν Σχολῶν. Μάθετε δέ, ὅτι οἱ πράσινοι
ἐκεῖνοι σάπωνες εἶνε ὄλοι κεχρωματισμένοι δι' ἐ-
πιβλαβῶς τινος ὀξειδίου καὶ εἶνε ἐπιβλαβεῖς εἰς τὴν
υἰείαν. Σχεδὸν δὲ εἰς ὄλους τοὺς ἐρυθροὺς ἢ ῤοδι-
νοὺς σάπωνας ἐνυπάρχει διττοθειοῦχος ὑδράργυρος.

Ὁ πτωχὸς πάλιν ἐμπαίζεται δι' ἄλλων τρώ-

πων, καὶ οἱ μαλακοὶ ἐκεῖνοι σάπωνες, οἱ ῤοδινοί
ἢ πράσινοι, τοὺς ὁποίους οὗτος ἀγοράζει εὐθι-
νοὺς, περιέχουσιν ἕως τριάκοντα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν
οὐσίας ἀδιαλύτους, ὡς τὴν κημιλίαν ἢ τὸν γύ-
ψον, καὶ τινες μάλιστα εἶνε τόσον κεκορεσμένοι
ὀργανικῶν οὐσιῶν, ὥστε μολύνουσι τὸ ὕδωρ ἐντὸς
τοῦ ὁποίου διαλύονται.

Πρὸς Θεοῦ, μὴ ἀπατάσθε τοὺλάχιστον προκει-
μένου περὶ σάπωνος, ὅστις προῦρισται νὰ σᾶς
ἀποπλῆνῃ ἀπὸ ἄλλας ἀπάτας μεγάλας καὶ μι-
κράς, αἱ ὁποῖαι σᾶς ῤυπαίνουσιν ἐξωθεν καὶ ἐσω-
θεν εἰς αὐτὴν τὴν νεωτέραν κοινωνίαν μας, ἣτις
ἐνίοτε μοὶ φαίνεται μίαν ἐπισημοτάτην καὶ ἀναιδε-
στάτην φενακίαν.

Ἡ εὐκαμπία καὶ ἡ ἄβρότης τοῦ δέρματος εἶνε
πλεονεκτήματα, τὰ ὅποια τὸ μὲν ἀσθενὲς φύλον
πολὺ ἐπιμελεῖται, τὸ δὲ ἰσχυρὸν φύλον πολὺ ἐκτι-
μᾷ. Ἄλλ' ἡ ὑγιεινὴ δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἐπιμελίαν
ταύτην ἢ μόνον μέχρι τινὸς βαθμοῦ, πέραν τοῦ
ὁποίου τὸ δέριμα ἄρχεται γινόμενον λιαν εὐαίσθη-
τον, λιαν εὐπρόσβλητον, καὶ λιαν διατεθειμένον
νὰ ὑποφέρῃ ὑπὸ τῆς παραμικροτέρας αἰτίας.

Τὰ συχνὰ χλιαρὰ λουτρά καθιστῶσι στιλπνὸν
καὶ ἄβρον τὸ δέριμα, καὶ μάλιστα τὰ πιτυροῦχα.
Τὰ ἀμύγδαλα, διάφορα ὄσπρια, καὶ ἄλλα ἀμυ-
λώδη, εἶνε καὶ ταῦτα ἀξιόλογα μέσα πρὸς πλύ-
σιν τῶν χειρῶν, τοῦ προσώπου, καὶ ὄλου ἐν γέ-
νει τοῦ σώματος. Ἐπίσης ἄριστον κοσμητικὸν
τοῦ δέρματος εἶνε ὁ ὠριμος σικυός. Ἐγνώρισα
γρῶν ζήσασαν ὀγδοήκοντα καὶ ἑπτὰ ἔτη, δια-
τηρήσασαν δὲ μέχρι τελευταίας πνοῆς πρόσωπον
λευκὸν καὶ ῤοδινόν, ἣτις ἐλούετο πάντοτε δι' ὕ-
δατος ἀπεσταγμένου ἀπὸ τῶν χαμαικεράσων. Ἡ
συνήθεια αὕτη ὁμῶς ὑπενθυμίζει ὁπωσούν τὸν
Λουδοβικὸν 15ον καὶ τὸ χαρμίον.

Τὸ παρθερικὸν γάλα ἢ τὸ ὕδωρ τοῦ σεραγι-
ου εἶνε ἐκ τῶν ὀλιγώτερον εἰς τὴν υἰείαν ἐπι-
βλαβῶν κοσμητικῶν, διότι παρασκευάζεται μετὰ
ῤοδονέρου καὶ βάμματος βενζόης, ἀλλὰ προϊόντος
τοῦ χρόνου καλύπτει τὸ δέριμα δι' ἐπιχρίσματος
ῤητικώδους, παρεμποδίζοντος τὰς φυσιολογικὰς
λειτουργίας τῆς διαπνοῆς καὶ τῆς ἀπορροφῆσεως.
Πόσοι ἀλαβάστρινοι ὅμοι λάμποντες εἰς τὰ θεω-
ρεῖα τῶν θεάτρων εἶνε ὅμοι βενζόη!

Τὸ ἀρωματικὸν ὄξος περιέχει καὶ αὐτὸ βεν-
ζόην, καὶ ἔχει ἐπομένως τὰ αὐτὰ μειονεκτήματα,
τὰ ὅποια ἔχει καὶ τὸ παρθερικὸν γάλα. Χρησι-
μεῖται δὲ προστιθέμενον εἰς τὸ ὕδωρ εἰς ποσότητα
ὀλίγων σταγόνων, ὅπως μετριάξῃ τοὺς ὑπερβολι-
κοὺς ἰδρώτας τοῦ θέρους, ὅπως ἐνδυναμῶνῃ τὸ
παρὰ πολὺ ἐξησθενημένον καὶ χαλαρωμένον δέρ-
μα, καὶ ὅπως ἐλαττώσῃ τὴν τάσιν νὰ μαυρίζω-
μεν, ὅτε ἐκτιθέμεθα εἰς τὸν φλέγοντα ἥλιον.

Τὸ ἀρωματικὸν ὄξος ἔχει καὶ ἄλλας ιδιότη-
τας πολὺ τῶν ἀνωτέρω σπουδαιοτέρων. . . . .

Ἄς ἀποδεχώμεθα τὸν κόσμον ὁποῖος εἶνε, βελ-

τιοῦντες αὐτὸν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀλλ' ἀσφαλῶς.
Μεταχειρίζομενοι τὴν ὀρθοπαιδικὴν μέθοδον, ἄς
μὴ φθάνωμεν μέχρι τῶν βασιανιστηρίων, καὶ ἄς
ἐνθυμώμεθα τοὺς ὠραίους λόγους τοῦ μεγάλου
φιλοσόφου Cabanis εἰπόντος, ὅτι ἡ ἱατρικὴ καὶ
ἡ ἠθικὴ στηρίζονται ἐφ' ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ
βάθρου, τὸ ὁποῖον εἶνε ἡ γνώσις τῆς ἀνθρω-
πίνης φύσεως.

(Ἐπεται συνέχεια).

ΕΥΘΥΒΟΛΙΑ ΣΚΟΠΕΥΤΩΝ

Ὁ διάσημος φυσιολόγος Audubon διηγείται
ὅτι ὑπῆρξεν αὐτόπτης ἐν Κεντούκκῃ τῆς Ἀ-
μερικῆς τοιούτων ἀσκήσεων σκοποβολῆς:

Εἰς πενήκοντα βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν
σκοπευτῶν τίθεται ἰσχυρὰ σανίς, ἐν μέσῳ τῆς
ὁποίας εὐρίσκεται ἐμπεπηγμένον καρφίον μετρίου
ὄγκου ἢ σφαῖρα τοῦ σκοπεύοντος ὀφείλει νὰ τὸ
ἐμπήξῃ ὀλόκληρον εἰς τὴν σανίδα. Καὶ πᾶσαι
μὲν σχεδὸν αἱ σφαῖραι ἐγγίζουσι τὴν κεφαλὴν
τοῦ καρφίου, ἀλλ' αἱ μὲν εὐρίσκουσι αὐτὴν εἰς
τὰ ἄκρα, λυγίζουσι μόνον αὐτό, αἱ δὲ, προερ-
χόμεναι ἀπὸ σκοπευτῶν, οἵτινες ἐξακοντίζουσι
τὰς σφαῖρας τῶν μετὰ θαυμαστῆς ἀκρίβειας εἰς
τὸ κέντρον τῆς κορυφῆς τοῦ καρφίου, τὸ ἐμπή-
γουσι ὅλον ἐντὸς τῆς σανίδος.

Κατὰ τὴν πρώτην δοκιμασίαν, πάντες οἱ ἀ-
στοχῆσαντες τοῦ σκοποῦ ἀποσύρονται τοῦ ἀγῶ-
νος. Κατὰ τὴν δευτέραν δοκιμασίαν ἀποσύρον-
ται ὅσοι δὲν κατάρθωσαν ἢ νὰ κάμψωσι μόνον
τὸν σκοπὸν, καὶ ὁ ἀγὼν ἐξακολουθεῖ μεταξύ ἐ-
κείνων, οἵτινες ἐνέπηξαν τὸ καρφίον. Ὁ νικητὴς
χαίρεται δι' ἐπευφημιῶν.

Ἡ ἐσπέραν οἱ Κεντούκκιοι διασκεδάζουσι
«σβύνοντες τὸν λύχνον.» Τοποθετεῖται δηλονότι
ἐπὶ τραπέζης | λυχνία 60 ἢ 70 βήματα μακρὰν
τῶν σκοπευτῶν. Ἀνθρωπὸς τις κάθηται τοσοῦτον
πλησίον αὐτῆς, ὥστε νὰ τὴν ἀνάπτῃ εὐθὺς ἅμα
ἤθελε σβεσθῇ ὑπὸ τῆς σφαῖρας τινὸς τῶν σκο-
πευτῶν. Τοιαύτη δ' εἶνε ἡ πίστις αὐτοῦ εἰς τὴν
εὐστοχίαν των, ὥστε αἱ σφαῖραι διέρχονται 30—
40 ἑκατοστόμετρα μακρὰν αὐτοῦ, χωρὶς τὸ πα-
ράπαν νὰ ταραχθῇ. Οἱ σκοπευταὶ κτυποῦσι εἰς
τὴν θρυαλλίδα ἢ σβύνουσι τὴν φλόγα. Οἱ ἀδέ-
ξιοι, οἵτινες ἀποτυγχάνουσι τοῦ σκοποῦ ἢ θρυά-
ουσι τὴν λυχνίαν, ἐξεγείρουσι τοὺς χλευασμοὺς
τῶν συντρόφων των.

Ἴδου καὶ ἄλλη ἀσκήσις τοιούτου εἶδους: Κό-
πτοντες τεμάχιον φλοιοῦ τὸ προσκολλῶσιν ἐπὶ
τοῦ κορμοῦ ἐνός δένδρου, ὥστε νὰ σχηματίζη-
ται λευκὸν τι σημεῖον. Ἡ σφαῖρα τοῦ πρώτου
σκοπευτοῦ τὸ διαπερᾷ εἰς τὸ μέσον, ὀνομάζουσι
δὲ τὴν οὕτως ἀνοίξιαν ὀπὴν μάτι τοῦ βουθά-
λου. Πάντες οἱ λοιποὶ σκοπευταὶ βέλλουσι κατὰ

σειρὰν εἰς τὴν ὀπὴν, καὶ μετὰ δέκα ἢ δωδεκά
τοὺλάχιστον βολὰς ἢ ὑπὸ τῆς πρώτης σφαῖρας
ἀνοίχθεισα ὀπὴ μεταβάλλεται ἢ αὐξάνει.

Μεξικανὸς τις σκοπευτὴς ἐξετέλεσε, συνεπειᾷ
στοιχῆματος, τὸ ἀκόλουθον θαυμάσιον δεῖγμα
σκοπευτικῆς δεξιότητος:

Τεθεὶς εἰς 50 βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τινος
καλύβης, ἀπέναντι τῆς θύρας αὐτῆς, ὤφειλε νὰ
ἐπιτύχῃ διὰ τῆς σφαῖρας τοῦ ὠρισμένου ἀριθμοῦ
πορτοκαλίων, τὰ ὅποια θὰ ἐρίπτοντο διὰ τοῦ
ἀνοίγματος τῆς θύρας ταύτης. Εἰς ἀνθρώπος
ἐντὸς τῆς καλύβης ἐκράτει κἀκίστρον περιέχον
πορτοκάλια, ἕτερος ἐξωθεν ἔδιδε τὸ σημεῖον,
προσέφρων βραδέως *Er, duo, tres*, τὸ πορτοκάλιον
ριπτόμενον διήρχετο τὸ ἀνοίγμα, ἀλλὰ τρίς,
μεταξὺ πέντε, ἐπίπτεν εἰς θρύμματα, καταθλα-
νόμενον ὑπὸ τῆς σφαῖρας.

M

ΠΟΝΗΡΙΑ ΚΥΝΟΣ

Τὰ ἐξῆς ἀποστέλλει πρὸς τὴν «Ἐπιστημονικὴν
Ἐπιθεώρησιν ὁ κ. Fontaine, καθηγητὴς τοῦ
γυμνασίου τῶν Βερσαλλίων, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ
ἐν ταῖς στήλαις αὐτῆς ἀνακινουμένου ἐτι περιέρ-
γου ζητήματος περὶ τῆς νοσημοσύνης τῶν ζώων.

«Ταξιδεύων ἐσχάτως ἐν Σκωτίᾳ, ἐπεσκέ-
σθην τὴν πόλιν Inverness. Διατρέχων αὐτὴν
μετὰ περιεργίας, παρετήρησα, ἐν ᾧ ἑκαμπτον ὀ-
δὸν τινα, ὠραῖον κύναν, ἀκολουθοῦντα τὰ βήμα-
τά μου κατ' ἀρχὰς δὲν ἀπέδωκα οὐδεμίαν
σπουδαιότητα εἰς τὸ πρᾶγμα, συνειδησένος εἰς
τὴν εὐκαλὸν οἰκειότητα τῶν σκωττικῶν κυνῶν.
Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον ἐκεντήθη ἡ προσοχή μου ὑπὸ
τῆς ἐπιμονῆς μεθ' ἧς ὁ κύων, βαδίζων παρ' ἐμοὶ
ἠκολούθει ἐπισταμένως πάντας τὰς ἐλιγμούς μου,
ὕψων πρὸς με τὴν εὐμορρον κεφαλὴν με τὰ μα-
κρὰ καὶ μεταξώδη ὠτα, καὶ τὸ τοσοῦτον ὀξύ
βλέμμα. Παρατηρήσας δὲ κρεμαμένην εἰς τὸν
λαιμόν του μικρὰν πυξίδα, ἠσφαλισμένην διὰ
κλείθρου, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀνεγινώσκετο ἐπιγραφή
παρορμῶσα εἰς ἐλεημοσύνην πρὸς ὄφελος τῶν
σχολῶν τῶν ἀπόρων, ἐνόησα ὅτι εἶχα νὰ κάμω
μὲ κύνα ἐπαιτοῦντα. Τὸ ἀγγίχον ζῶον, βλέπον
τὴν ὀδοπορικὴν ἐνδυμασίαν μου, εἶχεν ὀφρανοθῆ
ξένον ἢ παροχὴ τοῦ ὀβολοῦ ἤτο βεβαία, δὲν ἐ-
μενεν ἢ νὰ με παρακολουθῆσθαι καὶ νὰ κατορθώ-
σῃ νὰ ἴδω τὴν πυξίδα με τὴν ἐπιγραφὴν τῆς.

Τὸ σχέδιόν του ἐπέτυχεν, ἐξέβαλα ἐν νόμι-
σμα καὶ ἠτοιμάσθην νὰ τὸ ριψῶ ἐντὸς τῆς πυ-
ξίδος ἀλλὰ παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ὁ κύων ἀν-
θίσταται ταπεινῶν τὴν κεφαλὴν, ἔπειτα μετ'
ἀξιοπαρατηρήτου γοργότητος ἀρπάζει τὸ νόμι-
σμά μου, καὶ κρατῶν αὐτὸ εἰς τοὺς ὀδόντας,

φεύγει δρομαίως. Μεγάλως έκπλαγείς, προσπαθῶ νὰ τὸν ἀκολουθήσω, ἀλλ' ἦτο τόσον ταχύς ὁ δρόμος του, ὥστε ἔχασα τὰ ἴχνη του.

Ἡτοιμαζόμεν νὰ ἐγκαταλίπω τὴν πόλιν, χωρὶς νὰ ἀνακαλύψω τί συνέβαιναν, ὅτε τυχαίως ρίψας τὰ βλέμματα ἐντὸς πλακουντοπωλείου, παρετήρησα τὸν κύνα μου ἐξηπλωμένον ἐπὶ ἔδρας καὶ ἀπογευόμενον φιλοσοφικώτατα ἐνὸς πλακοῦντος, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπιτύχει, προσφέρων τὸ νόμισμά του.

Μετ' ὀλίγον ἀνεχώρουν τῆς πόλεως, γελῶν κατὰ τὸ ἥμισυ, ἀλλὰ μᾶλλον τεθλιμμένος. Ὁ κύων ἐξέπιπτε τῆς ὑπολήψεώς μου. Ἐάν ὤφειλον νὰ θαυμάσω τὴν νοημοσύνην του, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ὁμολογήσω καὶ οἰκτεῖρω τὴν διαφθοράν, ἣτις τὸν παρακίνει νὰ στρέφῃ εἰς ὄφελος τῆς κοιλίας του τὰς παροχὰς τὰς προερχομένας ἐξ ἔργου, εἰς ὃ εἶχεν ἠμόσει σιωπηλὸν ὄρκον πίστεως.»

Πρὸς ἄρσιν πάσης ἀμφιβολίας, κάτωθεν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, προστίθενται γραμμαὶ τινες ἐτέρου καθηγητοῦ συνταξιδιώτου τοῦ κ. Fontaine, καὶ αὐτόπτου μάρτυρος τοῦ συμβάντος, προσεπικυροῦσαι τὸ γνήσιον αὐτοῦ.

K*

H MANA

.....Τρέχει νερό κρυστάλλι
Κι' ὄσας μανάδας τῶναι καμμιὰ παιδί δὲν κάνει.
Νὰ τῶχε πῆ κι' ἡ μάνα μου, νὰ μὴ μ' εἶχε γεννήσει!
(Ἐκ δημοτικοῦ ᾄσματος).

Ἄς ὀνομάσουμε σκληρὰ τὰ λόγια μου καὶ πλάνη
καὶ τὴν ἀλήθεια βλάσφημη ψευτιά κι' ἀγνωμοσύνη.
Ὁ μεγαλύτερος ἔγθρος τ' ἀνθρώπου εἶν' ἡ μάνα!
Γιατὶ ἐκεῖνη μᾶς γεννᾷ, αὐτὴ ζωὴ μᾶς δίνει.

Ἄχ, καὶ ὄλ' ἡ ἀγάπη της, ἡ ἀσωση στοργῆς της,
ε' ἀκοίμητο νανουρισμα, τὸ γάλα, τὸ φιλὶ της,
ὄλα ἐκεῖνα τὰ καλὰ, ὅπου μὴ μάνα κάμει
εἶνε νεροῦ στελλοματά, καὶ τὸ κακὸ ποτάμι.

Εἶπες τί εἶνε ἡ ζωὴ, καλὰ τήνε γνωρίζει.
ἔπες πῶς λύπη τῆς ζωῆς σημαίνει τὴν καμπάνα,
καὶ ὅμως τῆ ζωὴ αὐτὴ κι' εἰς ἄλλον τὴν χαρίζει!
Μάνα δὲν γίνονταν ποτὲ ἀνίσως ἦτον μάνα...

Ν' ἀντιλαλῇ ἀπὸ παιδί ἀκούω 'ς τὸν ἄερα
τῆς εὐτυχίας τόνομα καὶ νύχτα καὶ ἡμέρα.
Μὰ τότε μόνον ἡ χαρὰ 'ς τὸν κόσμον θε' ν' ἀνθίσῃ,
ὅταν ἡ μάνα στερηθοῦν κι' ἡ ἀνθρωπότης σβύσῃ.

Ἀθήναι.

Κατὰ Δεκεμβρίον τοῦ 1884.

A. ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

Τὰ κατωτέρω δημοτικὰ ᾄσματα, ὄντα ἀρχαιότατα καὶ ἐν οὐδεμίᾳ συλλογῇ μέχρι τοῦδε ἐκδομένα, ἠκούσαμεν ἀδόκιμα ἐν Μεσσανίῳ, παρὰ τὰ Τρικκαλα, ὑπὸ τοῦ νέου κ. Χρ. Χρηστοβασιλῆ, εἰς ἃν ὀφείλομεν μεγάλῃν χάριν, διότι γράφας ἔδωκεν ἡμῖν αὐτά. Τὸ πρῶτον τῶν

ᾄσμάτων τούτων ἀνάγεται εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ὑπεδουλώθη ἡ Ἡπειρος ὑπὸ τῶν Τούρκων, καὶ παρίστησι πενθερὰν αἰχμαλωτισθεῖσαν μετὰ τῶν δώδεκα νυμφῶν, καὶ ἧς ὁ νεώτερος υἱὸς ἐφρονεῖθη μετὰ τῶν τέκνων του. Τὸ δεύτερον εἶνε πολὺ τοῦ πρώτου ἀρχαιότερον, διότι ἀνάγεται εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ἠγγίξε καὶ τῆς Ἡπείρου ἡ ὑποδουλώσις.

Ἐν Τρικκάλαις, τῆ 20 Δεκεμβρίου 1884.

ΚΩΝΣΤ. ΝΕΩΤΟΡΙΑΝΗ

ΔΥΟ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ᾄΣΜΑΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

1

Κάτω σ' ταῖς ἄσπραις θάλασσαις
(λεβέντω)

Σ' ταῖς πράσιναις λεμιῶναις
(λεϊμονιά μὲ τὰ λεϊμόνια)

βγῆκιν καράβια τούρικα
κ' ἐπῆραν τὰ ρωμαίικα.

Πῆραν μανάδες μὲ παιδιὰ
καὶ πεθεραῖς μὲ νύφαις,
πῆραν μὴ ἀρχοντοπεθερὰ
μὲ δώδεκα νυφάδες.

Ὅλαις ἡ νύφαις περπατοῦν
καὶ πᾶν κοντὰ ταῖς ἄλλαις.

Μὰ, μὴ νύφη μικρότερη
Δὲν πάει κοντὰ ταῖς ἄλλαις.

— Γιὰ τί νύφη μ' δὲν περβατεῖς,
Δὲν πᾶς κοντὰ ταῖς ἄλλαις;

Μῆνα τὰ ρούχα σὲ βαροῦν,
μῆνα τὰ σικιανδρίκια!

— Οὐδὲ τὰ ρούχα μου βαροῦν
οὐδὲ τὰ σικιανδρίκια.

Τοῦ γυοῦ σου οἱ πόνοι μου βαροῦν
τοῦ γυοῦ σου τοῦ λεβέντη.

Μοῦ σκότωσαν τὸν ἄνδρα μου
Μοῦ πῆραν τὰ παιδιὰ μου.

2

Μῶρ' Δυροπολίτισσα * (μῶρ' καύμενη)
Σίντα πᾶς 'ς τὴν ἐκκλησιὰ

μὲ λαμπάδες, μὲ κηρία,
καὶ μὲ μωσκοθυμιατά.

Γιὰ προσκύνα γιὰτ' ἐμᾶς,
τί μᾶς πλάκωσ' ἡ Τουρκιά,

θὰ μᾶς μᾶσουνε 'μπροστὰ
θὰ μᾶς πᾶνε σ' τὰ τζαμιά

θὰ μᾶς σφάζουν σὰν τ' ἀρνιά,
σὰν τάρνια τὴν πασχαλιά,

τὰ κατσίκια τ' ἀγεργιῶ.

* Τί σημαίνει ἡ λέξις σικιανδρίκια, ἀγνωστοῦν.
* Ἡ λέξις ἐσχηματίσθη ἐκ τῆς Δρυϊνουπόλεως (τοῦ Δελφίνου), πόλεως τῆς ἀνω Ἡπείρου.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Αἱ ἐφημερίδες τῆς πρωτεύουσας ἔκαμαν ἐκτενῆ λόγον περὶ τῆς εἰς Ἀβυssiνίαν ἀποστολῆς καὶ τῆς ἐκεῖθεν ἐπανάδου τοῦ ἡμετέρου προξένου κ. Δημοσθένους Μητσάκη. Ὁ κ. Μητσάκης, παρουσιασθεὶς τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα εἰς τὸν βασιλέα παρέδωκεν αὐτῷ διάφορα δῶρα, ἅτινα ἀπέστειλεν εἰς τὴν ἡμετέραν βασιλίαν ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀβυssiνίας. Εἰσὶ δὲ ταῦτα τὰ ἐπόμενα: α') ἀλεξήλιον αὐτοκρατορικόν, ὅπερ δύνανται νὰ ἔχωσι μόνον οἱ τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας εἶνε κατεσκευασμένον ἐκ μεταξωτοῦ ῥοδοχρόου, μετὰ κοσμημάτων ἐπαργύρων καὶ ἐπιχρῦσων, καὶ μετὰ σταυροῦ βυζαντινοῦ εἰς τὸ ἄκρον τῆς αἰχμῆς β') χλαμὺς ἢ βυρνοῦζιον ἐξ ἐριούχου μέλανος, πεποικιλμένου διὰ κοσμημάτων ἐκ μετάξης, ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐξ ἀργύρου λεπτοτάτης ἐργασίας καὶ καλλιτεχνικώτατα, ῥυθμοῦ δ' ἀνατολικῆς γ') ἐν ὑποκάμισον ἐκ μεταξωτοῦ (ἀτλαζίου) ἐρυθροῦ, ἐπίσης πεποικιλμένον διὰ κοσμημάτων ἐκ μετάξης καὶ χρυσοῦ δ') ἀναξίρις, ἐπίσης ἐκ μετάξης ἐρυθρῆς καὶ πεποικιλμένη παντοῖοις κοσμήμασι ε') ψέλλια διὰ τοὺς πόδας ἐξ ἀργύρου καὶ ἐπιχρῦσα ζ') ψέλλια χρυσαῦ τοῦ βραχίονος ζ') ζευγὸς ὑποδημάτων ἐξ ἐλασμάτων χρυσοῦν καὶ ἀργυροῦν (filigrammes) κατεσκευασμένον, ἀλλὰ μεγέθους ὑπερβολικοῦ καὶ βαρῦτατα, καλλίστης δ' ἐξεργασίας η') καλύμματα διὰ τὴν ἡμίονον ἧς ἐπιθαίνει ἡ βασίλισσα, ἐξ ἐριούχου ἐρυθροῦ καὶ μέλανος, κακοσμημένα δὲ παντοῖοις κοσμήμασιν ἐκ μετάξης, ἐξ ἀργύρου καὶ ἐκ χρυσοῦ, ἐν οἷς διακρίνεται ὁ λέων, τὸ σύμβολον τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῆς Ἀβυssiνίας θ') ἐρίπτιον πολυτελέστατον, πλήρες κοσμημάτων ἐξ ἐλασμάτων χρυσοῦν καὶ ἐκ πολυτίμων λίθων, οὗ οἱ ἀναβολαῖς ἐξ ἀργύρου καθαροῦ. Πάντα ταῦτα εἰσι, κατὰ τὸ πλεῖστον, ἐργασίας ἀβυssiνιακῆς. Τὰ εἰς τὸν Διάδοχον προσφερόμενα δῶρά εἰσι δύο λόγχιαι μικραὶ, ἃς ἀποστέλλει ὁ Διάδοχος τῆς Ἀβυssiνίας Ῥάσ-Ἀρέα-Σελασῆ τῷ Διαδόχῳ Κωνσταντίνῳ.

Ὁ κ. Μητσάκης προσήνεγκεν ἐπίσης τῷ βασιλεῖ τρία τουφέκια τοῦ 18 αἰῶνος, ἐν Ἀβυssiνίᾳ εὐρεθέντα καὶ διατηρηθέντα ἐκεῖ ἀπὸ τῶν χρόνων τῶν Περτογάλλων, τῷ δὲ Διαδόχῳ περιβολὴν τοῦ στήθους ἐκ λέοντος, ζωγραφικωτάτην καὶ πεποικιλμένην χρυσαργύροις κοσμήμασιν, ἀσπίδα αὐτοκρατορικὴν ἐπίσης χρυσαργυρόστικτον, ζῆφος, ἐγγειρίδιον ἀραβικόν, ἐν ψαλτήριον Ἀβυssiνιακόν, ἐπὶ μεμβράνης γεγραμμένον καὶ εἰκόνας ἔχον πολλὰς, ψέλλιον τοῦ βραχίονος ἐξ ἐλέφαντος καὶ μανδύαν μετὰ χλαμύδος αὐτοκρατορικῆς, ἐκ μετάξης καὶ κατῆστικτον.

Μέχρι τῆς 5 Ἰουνίου 1882 ὁ πληθυσμὸς τῆς γερμανικῆς αὐτοκρατορίας ἀνῆρχετο εἰς 45,222,113 ψυχῶν. Ἡ Γαλλία, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τῆς 18 Δεκεμβρίου 1881 ἠριθμεί 37,622,048 κατοίκους ὅθεν ἡ διαφορὰ ἀνέρχεται εἰς 7 καὶ ἥμισυ ἑκατομῦρια μετὰ τῶν δύο χωρῶν, καὶ δὲν δύναται ἢ νὰ αὐξήσῃ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν γεννηθέντων ὑπερβαίνει ἐν Γερμανίᾳ τὸν ἀριθμὸν τῶν θανάτων κατὰ 520,000 ἐν Γαλλίᾳ δὲ μόνον κατὰ 100,000. Ἐχόντας ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ Γερμανικὸς λαὸς εἶνε μεταναστευτικὸς, ἐν

ὃ οἱ Γάλλοι δὲν εἶνε, δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ὁ πληθυσμὸς τῆς γερμανικῆς αὐτοκρατορίας αὐξάνει κατ' ἔτος ἀπὸ 300,000 μέχρι 350,000, καὶ ὁ τῆς Γαλλίας μέχρις 150,000 περίπου. Κατὰ δεκαετίαν ὁ γερμανικὸς πληθυσμὸς αὐξάνει ὡς πρὸς τὸν γαλλικὸν κατὰ 2,000,000 περίπου, ὥστε ἡ ὑπεροχὴ τοῦ πληθυσμοῦ ἐν τῷ γερμανικῷ ἐδάφει, ἣτις ἀνῆρχετο εἰς 7,500,000 περίπου κατὰ τὸ 1882 θὰ εἶνε ὡς ἐγγιστα 11,500,000 κατὰ τὸ ἔτος 1900.

Ἐν Γεωργίᾳ τῆς Ἀμερικῆς ἐγένετο ἀνακάλυψις, ἣτις δύναται νὰ ἐπιφέρει ἐντὸς τινῶν ἐτῶν ἀληθῆ ἐπανάστασιν ἐν τῇ τιμῇ τοῦ βάμβακος. Ἡ ἀνακάλυψις ἐγένετο ὑπ' ἐνὸς φωτοκόμου, τοῦ κ. Subers ὅστις πρὸ πολλοῦ ἐζήτηε νὰ ἐπιτύχῃ νέον μικτὸν εἶδος ἀγρίου βάμβακος, ὅστις νὰ αὐξάνῃ ἐλευθέρως ἐν Φλωρίδᾳ μετὰ τῆς συνήθους ὄχρας. Οὐ μόνον οὗτος ἐπέτυχε τοῦ ζητουμένου, ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα ὑπερέβη τὰς ἐλπίδας του. Ἀξιοπαρατήρητος οἰκονομία ἐργασίας, σπουδαία αὐξήσις τῆς παραγωγῆς, εἶνε τὰ δύο πρῶτα ἀποτελέσματα τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ κ. Subers, ἣτις φαίνεται προωρισμένη νὰ τὸν κατατάξῃ μετὰ τῶν εὐεργετῶν τῆς ἀμερικανικῆς γεωργίας.

Ἐνδιαφέρουσα ἐκθεσις ἠνεώχθη ἐν Λονδίῳ, ἀποτελουμένη ὑπὸ ἰαπωνικοῦ χωρίου, ἐν τῷ ὅποιῳ Ἰάπωνες ὑπὸ τὰς ὄψεις τοῦ κοινῆς ἐργάζονται εἰς τὰς τέχνας καὶ τὰ ἐπαγγέλματα τῆς χώρας τῶν ὑπάρχει ἐκεῖ ἐστιατόριον, ναὸς βουδικὸς καὶ θέατρον. Ὁ ἐπισκέπτης δύναται νὰ νομίσῃ ἐπὶ μίαν ἢ δύο ὥρας ὅτι μετηνέχθη εἰς προάστειόν τι τῆς Yeddo, ἢ τινα τῶν ἰαπωνικῶν πολιχνῶν. Διηγούντο ποτὲ οἱ περιηγηταὶ ὅτι κατὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους ἐν Ἰαπωνίᾳ ἐδείκνυον ἐντὸς παραπηγμάτων, ὡς σπανιώτατα φαινόμενα, Εὐρωπαϊοὺς τρώγοντας διὰ πηροῦνιου. Ἦδη ἐν Λονδίῳ ἀντὶ ἐνὸς σελλινίου βλέπει τις Ἰάπωνας πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας, οὐ μόνον τρώγοντας μὲ δύο λαβίδας, ἀλλὰ καὶ τυποῦντας ὑφάσματα, ζωγραφίζοντας ριπίδια, πλέκοντας κἀνίστρα, ἐπισκευάζοντας ἀλεξήλια καὶ φανούς, διακοσμοῦντας τὸν ἀλάβατρον, κατεργαζομένους τὸν ὀρείχλιον, τὸ ξύλον, τὸ βερνίκιον, καὶ τὸν ἐλεφαντόδοντα, διδάσκοντας κωμωδίαν, γυμναζομένους, παλαίοντας καὶ παίζοντας ζατρίκιον.

Στατιστικὸς τις ἐσκέφθη νὰ ὑπολογίσῃ τὸ ὅλικόν μῆκος τῶν τηλεγραφικῶν γραμμῶν, τῶν ὑπαρχουσῶν ἐπὶ τῆς σφαίρας μας. Τὸ μῆκος τοῦτο ἀνέρχεται εἰς 2,000,000 χιλιόμετρα, τουτέστι πεντήκας τὴν μέσην ἀπόστασιν τῆς γῆς ἀπὸ τῆς σελλήνης. Αἱ Ἠνωμένα πολιτεία τῆς νοτίας Ἀμερικῆς περιλαμβάνουσιν αὐτὰ μὲνχι 500,000 χιλιόμετρα, μετ' ὅς ἀκολουθεῖ ἡ Γερμανία, κατέχουσα 300,000 χιλιόμετρα, καὶ τελευταία ἡ Κίνα, ἣτις ἔχει 2,500 χιλιόμετρα.

Τὴν πρώτην Ἰανουαρίου 1885 οἱ Καίροί τοῦ Λονδίνου συνεπλήρωσαν τὴν ἑκατονταετηρίδα τῆς ἰδρύσεως αὐτῶν. Τὸ πρῶτον αὐτοῦ φύλλον ἐξεδόθη

τὴν 1 Ἰανουαρίου 1785. Ἐκ τῶν ἐφημερίδων τοῦ Λονδίνου μόνον ὁ « Πρωτὸς Ταχυδρόμος » εἶνε ἀρχαιότερ τῶν Καίρω ν, καθ' ὃ χρονολογουμένη ἀπὸ τοῦ 1778.

Ἀκριβῶς εἰπεῖν, τὸ ὑπὸ τοῦ Watter ἰδρυθέν παγκόσμιον φύλλον μόνον ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1788 ἔλαβε τὸ ὄνομα « Καίρωι », τιτλοφορούμενον πρὶν « Daily Universal Register ». Τὸ πρῶτον φύλλον τῶν Καίρω ν τῆς 1 Ἰανουαρίου 1788 συνίσταται ἐκ τεσσάρων σελίδων· τὸ ἡμισυ αὐτοῦ πληροῦται ὑπὸ ἀγγελιδῶν. Αἱ ἐξωτερικαὶ εἰδήσεις κατέχουσιν ὀλίγω τι πλεόν τῆς μιᾶς καὶ ἡμισείας στήλης· ἐξ ὧν τεσσαρες παράγραφοι τὰ νέα τῆς Βαρσοβίας, δύο παράγραφοι τὰ τῆς Φραγκοφόρτης, εἰς τὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, δύο τὰ τῶν Παρισίων. Βραχύτερος σχετικῶς χώρος ἀφιερῶται εἰς τὰ νέα τοῦ Λονδίνου. Ὑπὸ τὸν τίτλον « Θέατρον » γίνεται μνεῖα τοῦ δράματος « Ἐρρίκος Δ' », διδαχθέντος εἰς Covent Garden, ὡς καὶ τῆς ἐν ἄλλω θεάτρῳ διδασκαλίας τοῦ Ἀ. μ. λ. ε. τ. Μία στήλη εἶνε πλήρης σκανδαλίων τῆς ἡμέρας, εἶδος φιλολογικόν, διαγράφεν σήμερον ἀπὸ τῶν καθημερινῶν ἐφημερίδων τοῦ Λονδίνου. Ἐν ἄλλῃ στήλῃ παρέχονται οἱ λόγοι, οἱ ἐπενεγκόντες τὴν μεταβολὴν τοῦ τίτλου τοῦ φύλλου, ἧτις ἐγένετο ἕνεκα ἀποφυγῆς συγχύσεως μετ' ἄλλων Register. Πολιτικὸν πρόγραμμα δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ ἀριθμῷ τοῦ φύλλου τούτου. Οἱ Καίρωι τῆς 29 Ἰουνίου 1785 εἶχον ὑποδείξει τὴν πορείαν τῆς ἐφημερίδος, βασιζομένην ἐπὶ τῆς προσηλωσεως εἰς τὸ δημόσιον συμφέρον, ὑπεράνω τῶν φατριῶν καὶ πείσεων τῶν ἰσχυρῶν. Τέλος οἱ Καίρωι περιέχουσιν ᾠδὴν εἰς τὸ νέον ἔτος. Γνωστοποιεῖται εἰς γάμος καὶ εἰς θάνατος. Αἱ ἀγγελίαι εἶνε περιεργαί, καὶ ἐνδιαφέρουσαι διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς ἐποχῆς, ὁμοιάζουσι δὲ κατὰ πολὺ τὰς σημερινάς.

Ὁ ἱερὸς τῶν Καίρω ν Walter ἀπέθανε τῷ 1847, ἐν ἡλικίᾳ ογδοήκοντα περίπου ἐτῶν. Οὐ μόνον ἴδρσε μεγάλην ἐφημερίδα, ἀλλ' ἐδημιούργησε καὶ ἰδίαν σήμεν, παρακαθήμενος ἐπὶ πολὺ εἰς τὸ Κοινοβούλιον. Κατέλιπε μεγάλην ἀκίνητον περιουσίαν, τὴν ἰδιοκτησίαν τῶν Καίρω ν, καὶ 2,500,000 δραχμάς.

Κατὰ τινὰ ἀμερικανικὴν ἐφημερίδα ἐν Ἀγίῳ Λουδοβίκῳ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἰδρῦθη εταίρεια πρὸς παρασκευὴν διατηρημένων ὠδῶν. Ἡ παρασκευὴ αὕτη γίνεται ὡς ἐξῆς: Ἀποχωρίζονται τῶν κελυρῶν τῶν ὠδῶν τὸ λεύκισμα καὶ οἱ κρόκοι καὶ ἀποξηραίνονται, μεθ' ὃ ἐγκλείονται ἐν λευκοσιδηροῖς κυτίοις, ἀπαραλλάκτως πρὸς τὰ ἄλλα διατηρούμενα εἶδη. Ἐκ τῶν οὕτω παρεσκευασμένων ὠδῶν πεσότης, ἴση πρὸς ὅσῃν δύναται νὰ περιλάβῃ κοχλιάριον τείσου ἰσοδυναμῆ κατ' οὐσίαν πρὸς ἓν ὠδόν. Οἱ παρεσκευασταὶ βεβαιοῦσιν ὅτι τὰ οὕτω παρεσκευασμένα ὠὰ δύνανται νὰ διατηρηθῶσιν ἐπὶ τρία ἔτη.

Αἱ ἐκ τῶν τηλεγράφων πρόσοδοι ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Γαλλίᾳ. — Ἀπὸ τῆς πρώτης ἀπριλίου μέχρι τῆς 25 Ὀκτωβρίου δηλαδὴ ἐν ἑπταμηνῷ χρονικῷ διαστήματι, αἱ ἐκ τῶν τηλεγράφων εἰσπράξεις ἐν Ἀγγλίᾳ ἀνήλθον εἰς 27 ἑκατομμύρια φρ. ἧτοι περί τὰ 4 ἑκατομμύρια κατὰ μῆνα.

Κατὰ τοὺς ἑξ' πρώτους μῆνας τοῦ ἔτους τούτου

ἐκ τῶν τηλεγράφων εἰσέπραξεν ἡ Παλλία μόνον 13, 150,000 φρ. τούτεστι περί τὰ 2 ἑκατομμύρια κατὰ μῆνα.

Τὴν προφυλακτικὴν δύναμιν τοῦ ἐμβολιασμοῦ ἀποδεικνύει ἐναργέστατα ἡ ἐξῆς στατιστικὴ περὶ τῆς θνησιμότητος τῶν παιδιῶν ἐξ εὐλογίας ἐν Βαυαρίᾳ ἔθνη ὁ ἐμβολιασμός εἶνε ὑποχρεωτικὸς καὶ ἐν Ὀλλανδίᾳ ὅπου δὲν εἶνε. Ἐπὶ 100,000 παιδιῶν ἀποθνήσκουσιν:

	Ἐ. Ὀλλανδία	Ἐν Βαυαρίᾳ
Μέχρι τοῦ 1 ἔτους	767,5	232,1
Ἀπὸ τοῦ 1 ἔτους μέχρι τοῦ 5	455	10,2
Ἀπὸ τοῦ 5 ἔτους μέχρι τοῦ 10 ἔτους	145	3,3.

Ἡ μήτηρ κἀθηται ἐξηπλωμένη ἐπὶ ἀνακλίντρου ἀνακινώσκουσα μυθιστόρημα γαλλικόν. Ἡ μικρὰ ἀπέναντι γράφει θέματα.

— Βοήθητέ με, μαμμά, νὰ κάμω τὸ ἀγγλικὸ μου θέμα.

— Πέριμενε, παιδί μου, νὰ ῥθῃ ἡ κευδερνάντα σου. Ἐγὼ ἀγγλικά δὲν ἔμαθα.

— Ἀχ, μαμμά, τί καλοὺς γονεῖς ποῦ θὰ εἶχες!

Θεῖος πλοῦσιος σιλάργυρος εἰς ἀνεψιὸν σπάταλον:

— Διατί δὲν ζῆς καὶ σὺ καθὼς ἐγώ;

— Θὰ ζήσω, θεέ μου, ὅταν δὲν μοῦ μείνῃ τίποτε.

— Ποιὸς μοῦ ἤπτε τὸ ρακί, γυναικα, ποῦ εἶχα ἔς τὴν μπουκάλα;

— Ἐγὼ τὸ ἤπια δὲν σου εἶπα πῶς δὲν ἴμπορῶ νὰ ὑποφέρω τέτοιο πρῶμμα ἔς τὸ σπίτι;

Δικαστής. — Ἐπειδὴ, κατηγορούμενος, ἐλλείπουν ἀποδείξεις ὅτι ἐκλείψας τὸ πανταλόνι τοῦ κ. Χ. ..., κηρύττεται ἀθῶος.

Ὁ κατηγορούμενος μένει καθήμενος.

Δικαστής. — Δὲν ἤκουτες; εἶσαι ἐλεύθερος. Εἴμπορεῖς νὰ φύγῃς.

Κατήγοροῦμενος. — Παρακλῶ, κύριε εἰρηνοδίκη, νὰ μὲ συνοδεύσῃ ἔς τὸ σπίτι ἕνας χωροφύλακας, γὰρτὶ εἶχα ἴδῃ μ'παίνοντας τὸν κύριον ποῦ ἔχασε τὸ πανταλόνι καὶ φοβοῦμαι μὴ μοῦ τὸ πάρῃ. Τὸ φορῶ....

Ὁ παπποῦς εἰς τὸν μικρὸν Γιάγκο. — «Νὰ τὴ μπουκάλα καὶ πήγαίνε νὰ μοῦ φέρῃς μισὴ ὄκα κρασί».

Γιάγκος. — Δόσε μου λεπτά, παππού.

Παπποῦς (θέλων νὰ δείξῃ εὐφύϊαν). — Μὲ χρήματα νὰ φέρῃς κρασί; Ἄμ' αὐτὸ τὸ κάνει ὁ καθένας. Ὁ σκοπὸς εἶνε νὰ φέρῃς χωρὶς παραδες.

Ὁ μικρὸς ἀναχωρεῖ· μετὰ 10 δὲ λεπτὰ ἐπανέρχεται καὶ θέτει τὴν ριάλην ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ὁ παπποῦς θελήσας νὰ γαμίσῃ τὸ ποτήριον εὐρίσκει ὅτι ἡ ριάλη εἶνε κενή.

— Τί ἔκαμες, κατηραμένη, ἐδῶ. Αὕτη εἶνε ἀδειανή!

Γιάγκος. — Νὰ πῆ κανεῖς ἀπὸ γεμάτη μπουκάλα εἶνε πρῶμα ποῦ τὸ κάνει ὁ καθένας. Ὁ σκοπὸς εἶνε νὰ πιῆς ἀπὸ ἀδειανή....